

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 19. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

AUGUST 1, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

Vergevende Elkander

Maar zijt jegens elkander goeder-tieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijkerwijs ook God in Christus ulieden vergeven heeft.

Ef. 4:32.

Machtige vergelijking!

Vergevende elkander, *gelijkerwijs* God ulieden vergeven heeft!

En toch, hoe zou 't anders kunnen? Vergeving heeft plaats naar het voorbeeld Gods of ze is onmogelijk. Een andere vergeving dan de vergeving, waarmee Gods ons in Christus vergeven heeft, is er niet, en kunnen wij ook op elkander niet toepassen of aan elkander schenken.

Vergeving is in den grond der zaak altijd de vergeving Gods in Christus.

Elkander vergeven veronderstelt, dat we tegen elkander zondigen. We hebben ook tegenover elkander verplichting. En die verplichting is, dat we elkander liefhebben. We zijn schuldig elkander lief te hebben. En blijven we op de een of andere wijze, door woord of door daad, in gebreke om elkander die verschuldigde liefde te bewijzen, dan zondigen we tegen elkander. Dan staan we tegenover elkander schuldig. En die schuld, ook tegenover elkander, kan slechts op ééne wijze uit den weg geruimd worden: door vergeving. Ze kan niet betaald worden. Alle andere schuld kunnen we betalen. Geldschuld kan vereffen. Maar liefdeschuld kan nimmer worden betaald. Zijn we tegenover elkander in gebreke gebleven elkander liefde te bewijzen, dan kan geen latere daad van bijzondere gunst, of later gesproken woord, dat ooit weer goed maken, dan is er slechts één weg, waarin de gebroken betrekking kan worden hersteld: vergeving van elkander!

Gelijkerwijs!

Neen, dit wil niet slechts zeggen: God heeft u vergeven, vergeeft gij nu ook elkander.

Het houdt ook in: laat de vergeving Gods in Christus, de vergeving, waarmee God u vergeven heeft, in elk opzicht u tot voorbeeld strekken in het vergeven van elkander. *Zooals* God u vergeven heeft in Christus, op diezelfde wijze, naar diezelfde methode, volgens dat voorbeeld, vergeeft gij ook elkander de misdaden!

Zooals Hij, de Heere onze God, *eerst* is tegenover ons, in de vergeving zoo weest ook gij *eerst* tegenover den broeder of zuster, die tegen u misdreef.

Zooals Hij, de Volmaakte in al Zijn weg en werk, volmaakt is ook in de vergeving, zoodat Hij u volkomenlijk vergeeft, zoo weest ook gij volmaakt in het vergeven van elkanders misdaden.

Zooals Hij menigvuldiglijk vergeeft, zoodat ge nimmer tevergeefs om vergiffenis uwer zonden smeekt, zoo vergeeft ook gij zeventig maal zeven malen.

Zooals Hij u vergeeft in den weg van boete en berouw en verootmoediging voor Zijn aangezicht, zoo vergeeft ook gij in dien weg alleen.

Gelijkerwijs God u vergaf. . . . *zóó* vergeeft ook gij elkander!

Geweldig woord!

Een liefdedaad is Gods vergeving!

Iets anders dan een daad der liefde kan ook onze vergeving van elkander nimmer zijn!

Liefde is geen vrucht van vergeving, maar deze is de openbaring van gene.

Daarom is hij, die vergeeft, niet hij, die vergeving ontvangt, altijd de eerste.

Zoo is het bij den Heere onzen God! Hij heeft ons liefgehad. En hierin is de liefde, niet, dat wij God liefhebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad, en Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft tot eene volkomene verzoening voor al onze zonden. Eeuwiglijk heeft Hij ons lief. Van eeuwigheid tot eeuwigheid is Zijne gunst over ons. En onze zonden en overtre-

dingen doen die liefde niet teniet. Ook toen wij vijanden waren had Hij ons lief. En in die liefde wilde Hij vergeven. Hij was de Eerste! Niet bij ons, maar bij Hem was de liefde. Wij zochten Hem niet, maar Hij zocht ons. Hij delgde onze overtredingen uit in het dierbaar bloed Zijns Zoons, Hij stortte Zijne liefde in onze harten uit door Zijn Geest, Hij leidde ons naar het kruis en de opstanding van onzen Heere Jezus Christus, en sprak tot ons: Uwe zonden zijn u vergeven!

Gelijkerwijs!

Gelijkerwijs Hij ons heeft liefgehad, zoo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart. Gelijkerwijs onze overtredingen Zijne liefde niet teniet deed, alzoo blijve ook uwe liefde tot elkander, in weerwil van allerlei misdaden tegen elkander bedreven. Gelijk Zijne eeuwige liefde de drang in Hem was, om onze zonden uit te delgen en te vergeven, alzoo prikkele des broeders overtreding uwe liefde, om hem te vergeven. Gelijkerwijs, de Heere, de Eerste is in het vergeven onzer misdaden, alzoo wees ook gij de eerste in het vergeven van den ander!

Vergevende elkander. . . . gelijkerwijs God in Christus ulieden vergeven heeft!

Volkomenlijk, geheel en al, zonder voorbehoud!

Want aldus vergeeft Hij ons! Zijne vergeving is niet, wat de onze zoo dikwijls is. We vergeven dan wel, maar we vergeten het niet. We vergeven wel, meer er blijft toch iets zitten. We vergeven wel, maar de betrekking is toch niet als voorheen, de gemeenschap der liefde werd niet hersteld. We vergeven wel, maar we blijven toch op een afstand van elkander. Neen, we vergeven dan toch eigenlijk niet. Zoo is het niet bij den Heere onzen God. Hij vergeeft en werpt onze overtredingen in een zee van "eeuwige vergetelheid". Hij gedenkt onze zonden niet. Hij vergeeft en er blijft niets zitten. Ge kunt het op Zijn aangezicht tot in der eeuwigheid niet lezen, dat we tegen Hem hebben overtreden. Hij vergeeft en de betrekking der liefde is volmaaktelijk hersteld, neen, nog intiemer dan voorheen. Hij vergeeft en drukt ons aan Zijn hart en neemt ons in Zijn huis, en vertrouwt ons Zijn heilgeheimen toe. En Hij vergeeft zonder einde, onophoudelijk, menigvuldiglijk. . . .

Gelijkerwijs. . . . doet gij ook alzoo!

Hij vergeeft, ja, dengene, die nederig naar Hem vraagt, die zich voor Hem verootmoedigt in zak en asch, die in waarachtige droefheid naar God vergeving zoekt. En zoo vergeeft ook gij elkander. Een andere weg is er niet. Waar geen behoefte aan vergeving is, kan geen vergeving worden geschonken. Maar vergeet het niet, dat dit voor u geen verontschuldiging kan zijn, om te wachten totdat hij, die tegen u gezondigd heeft, tot u komt om vergeving te zoeken. Immers, zoo doet de Heere niet met u. Hij is altijd eerst! Hij is het, Die u door Zijne almachtige genade tot verootmoediging, tot boete en berouw brengt. Hij

werkt in u door Zijn Geest. Hij spreekt tot u door Zijn Woord. Hij roept u tot bekeering. Hij trekt u met liefdekoorden. . . .

Hij vervu't uw hart met droefheid naar God, zoodat ge Zijne vergevende genade zoekt.

Altijd de Eerste is uw God!

Doet gij ook alzoo! Als uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga!

Vergevende elkander, gelijkerwijs God u vergaf! Als navolgers Gods en geliefde kinderen!

In Christus!

Ook hier gaat de vergelijking door.

In Christus vergeeft God u, in Christus vergeeft gij ook elkander.

Een andere mogelijkheid van vergeving is er niet, noch bij God, noch bij ons tegenover elkander.

Want, eerstens, berust alle vergeving op 't heiligst recht, op Gods recht. Zoo is het bij God. Want Hij is wel barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig! En Hij is de Eenvoudige. Alle Zijne deugden zijn in Hem één. Er is geen conflict tusschen Zijn barmhartigheid en Zijn rechtvaardigheid. Alleen als de Rechtvaardige is Hij barmhartig. Daarom is het onmogelijk, dat Hij, de Rechtvaardige, ooit zonde door de vingers zou zien. Zijn recht eischt, dat ze gestraft worde. Zijn rechtvaardige toorn treft den zondaar met den dood!

Daarom vergeeft God ons in Christus.

Christus heeft Hij van eeuwigheid verordineerd om te staan aan de spitse der Kerk. In Christus heeft Hij de Zijnen van eeuwigheid verkoren en gekend. Christus heeft in de volheid des tijds, naar Gods welbehagen, ons vleesch en bloed aangenomen, alle onze ongerechtigheden op Zich genomen, ze gedragen op het hout, is ingegaan in de diepte des doods in onze plaats, heeft voldaan aan Gods heilig recht, gerechtigheid en het eeuwige leven verworven voor al de Zijnen. En in die volkomene gehoorzaamheid van den Christus tot in den dood is de rechtsgrond voor Gods vergeving onzer misdaden. In Christus heeft Hij ons vergeven!

En in Christus vergeven wij ook e'kander!

In het kruis van onzen Heere Jezus Christus is ook de rechtsgrond voor ons vergeven van elkander. Dat wij elkander *mogen* vergeven, is een voorrecht, een gave van Gods genade, voor ons verdiend door Zijne volkomene gehoorzaamheid. Immers zijn onze overtredingen tegen elkander ook en allereerst zonden tegen God. En hoe zouden wij het recht hebben elkinders misdaden te vergeven, zoo God ze niet vergaf en voor eeuwig had uitgedelgd in het bloed van onzen Heiland?

In Christus, op denzelfden rechtsgrond, waarop God ons vergeeft, mogen wij elkander vergeven.

Gelijkerwijs God in Christus ulieden vergeven heeft!

Gave der genade!

Genadegave ook, omdat we alleen in Christus elkander vergeven *kunnen* en *willen*.

Want zullen we elkander vergeven, dan is het onmisbare voorwaarde, dat we jegens elkander goedertieren zijn en barmhartig, dat we elkander liefhebben, elkanders gemeenschap begeeren en zoeken, het waarachtig goede voor elkander bedoelen, naar elkanders zaligheid streven met al, wat in ons is. En van nature zijn we vijanden Gods en vijanden van elkander, vervuld met alle ongerechtigheid, boosheid, gierigheid, kwaadheid; vol van nijdigheid, moord, twist, bedrog, kwaadaardigheid. Onverstandigen zijn we, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken, onbarmhartigen. . . .

Hoe zouden we dan elkander vergeven?

In de wereld is geen vergeving.

Naar onze zondige natuur hebben we elkander niet lief, zoeken we hem niet, die ons kwaad doet, tegen ons zondigt, onze naam aantast, onze eer met voeten treedt. We zinnen op wraak!

Maar in Christus worden we ingelijfd.

En zoo iemand in Christus Jezus is, die is een nieuw schepsel. Het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden!

We zijn overgegaan uit den dood in het leven, uit de duisternis in Gods wonderbaar licht. De wet der zonde en des doods maakte plaats voor de wet des Geestes des levens; de vijandschap tegen God werd omgezet in liefde; en in die liefde Gods hebben we ook elkander lief, wandelende in het licht. En alzoo zijn we in beginsel jegens elkander goedertieren, barmhartig, en vergeven we elkander, gelijkterwijs God ons in Christus vergeven heeft!

In Christus!

In Hem hebben we het recht, mogen we in Gods naam elkanders misdaden vergeven.

In Hem hebben we de geestelijke macht, het kunnen en het willen.

Gode zij dank voor de gave der vergeving!

Dure verplichting!

Gelijkterwijs God u vergeven heeft, zoo vergeeft gij elkander!

Daarin ligt ook de gedachte, dat waar Hij u vergeven heeft, gij ook verschuldigd zijt elkander te vergeven!

In Gods vergeving van onze zonden in Christus ligt het *mogen* en het *kunnen* en het *willen* onzer vergeving van elkander; maar in die gave der vergeving ligt ook het *moeten*, het verschuldigd zijn, om elkanders misdaden kwijt te schelden.

Zoo is het met alle gave van Gods genade. Zijne genade is altijd bron en oorzaak van ons werken, ze is tevens de grond voor onze des te duurder verplichting. Want Hij doet alle dingen om Zijns grooten Naams wil. Hij roept ons uit de duisternis tot Zijn

wonderbaar licht, opdat we Zijne deugden zouden verkondigen. Hij doet ons wandelen in het licht, opdat we Zijn lichtleven zouden openbaren en verheerlijken in ons leven. Hij geeft ons den rijkdom Zijner genade, opdat we zouden zijn tot prijs der heerlijkheid dier genade in den Geliefde. Hij doet ons de zaligheid en den onuitsprekelijken vrede Zijner vergeving smaken, opdat we ook elkander zouden vergeven tot roem Zijner barmhartigheid.

Verschuldigd zijn we elkander te vergeven, waar God ons vergeven heeft!

Ziet, hoe groote liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden. Hierin is de liefde Gods geopenbaard, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, gezonden heeft in de wereld, gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden, opdat wij het leven zouden hebben. Geliefden! indien God ons alzoo lief heeft gehad, zoo zijn ook wij schuldig elkander lief te hebben! En indien in die liefde God in Christus alle onze overtredingen heeft uitgedelgd, en in Hem de veelheid onzer zonden ons menigvuldiglijk vergeeft, dan zijn wij ook schuldig, dan staan we onder dure verplichting ook elkander de misdaden te vergeven!

Gelijkterwijs!

Het een is onafscheidelijk aan het ander verbonden!

Liefdegave stelt onder liefdesverplichting; vergevingsgenade stelt onder vergevingsverplichting!

En vergeet het niet: gij vergeeft *elkander*! Tezamen zijt ge in Christus Jezus, en tezamen zijt ge in Hem kinderen Gods; tezamen hebt ge in Christus de door Hem verdiende en u toegerekende gerechtigheid, en tezamen hebt ge de vergeving der zonden. In Hem vergeeft God u! Zoudt gij dan niet elkander vergeven? Die broeder, die tegen u zondigde, werd door God in Christus gerechtvaardigd; zoudt gij hem dan verdoemen? Voor dien broeder, die tegen u misdreef stortte Christus Zijn bloed, gaf God Zijn eeniggeboren Zoon; zoudt gij hem dan den trotschen nek toekeeren en weigeren hem aan uw hart te drukken? Die broeder, die zich tegen u misging, ontving van den Heere God vergeving voor die misdaad, die hij tegen u bedreef; zoudt gij hem dan de zonde houden en weigeren hem van ganscher harte te vergeven?

Dat zij verre!

Of, indien ge al die houding zoudt aannemen, en weigeren den broeder te vergeven, zoo zijn ook uwe zonden u gehouden van God!

Door den broeder zijne zonde tegen u te houden, sluit ge tegelijkertijd uw eigen hart toe voor de zalige verzekering, dat God uwe zonden in Christus vergeven heeft!

Ge kunt gave en verplichting niet scheiden!

Gelijkterwijs God u vergaf, zoo vergeeft gij ook elkander!

Hoogheilige roeping!

H. H.

EDITORIALS

Our First Synod

It is not our purpose to discuss in detail the various decisions taken by our first Synod. All the decisions will be published in the *Acta*, which all that are interested may purchase and study for themselves. Only to some of the more important matters we wish to call the attention of our readers.

To these belongs, no doubt, the address which our Synod decided to send to the Synod of the Christian Reformed Churches.

Here it is:

Grand Rapids, Mich.
May 27, 1940.

The Synod of the Christian Reformed Churches,
assembled at Grand Rapids, Mich., June 1940.

Esteemed brethren in the Lord Jesus Christ:—

The Synod of the Protestant Reformed Churches in its session of May 27, 1940, adopted a resolution to deliver to your assembly the following address, begs you to give it your earnest and prayerful consideration, and having done so, to favor us with a reply.

It is now sixteen years ago that your Synod, then assembled in Kalamazoo, Michigan, adopted three doctrinal declarations, known as "The Three Points", which, briefly expressed, teach:

1. That there is a favorable disposition or attitude of God, not only to the elect and the righteous, but also to the reprobate and ungodly in this present world.

2. That the preaching of the gospel, conceived as a well-meaning offer of grace and salvation on the part of God, is grace to all that hear this preaching.

3. That there is a gracious operation of the Holy Spirit upon all men, outside of Christ, and not regenerative, by which sin in man is restrained and the natural man is improved, so that he is not so depraved as without this restraining operation he would be.

4. That by virtue of this influence of God upon the natural man he is able to do good works in this world, so-called civil righteousness.

The Synod of the Protestant Reformed Churches admonishes and begs you herewith to rescind these doctrinal declarations. It urges you to do so on the following grounds:

1. They are contrary to the Word of God and to our Reformed Confessions, which latter both you and we profess to be the basis of our fellowship. We will not at this time ask too much of your attention by supporting this statement by adequate proof from Scripture and the Confessions. We consider it sufficient for the present to refer you to all that has been

written on this subject on our part in books and pamphlets and in "The Standard Bearer".

2. There was, even from the viewpoint of the Christian Reformed Churches, no need of these doctrinal declarations to preserve the unity of the Reformed faith and doctrine. This is clearly proven by:

- a. The fact that the very Synod that adopted the "Three Points" declared that it could not be denied that those who were declared to be in conflict with the three doctrinal declarations were Reformed in the fundamentals as set forth in the Three Forms of Unity.

- b. The fact that the Protestant Reformed Churches in their history of sixteen years of separate existence have furnished ample proof that one can very well remain Reformed while he rejects the "Three Points".

- c. The testimony of several Reformed theologians in the Netherlands, several of whose statements can be quoted in proof of our contention under 2, if so desired.

3. Yet, by adopting these doctrinal declarations, to which the Protestant Reformed Churches cannot in good conscience subscribe, your Synod of 1924 caused the breach now existing between your churches and ours, thereby transgressing the commandment of God, that we shall endeavor to keep the unity of the Spirit in the bond of peace. Ephesians 4:3.

We, therefore, brethren, now the Lord has blessed us these several years, and we might complete our ecclesiastical organization by instituting a synod, feel that we are conscience bound to admonish you concerning your error, committed in adopting the said three doctrinal declarations, and in the love of Christ earnestly implore you to remove this stumblingblock, the cause of the dissension and separation between your churches and ours. We consider this the indispensable and primary condition for the restoration of a Christian fraternal relationship between you and us.

II. In inseparable connection with the preceding we also beg and admonish you, in the name of Christ, the King of His Church, that you repent of the acts of injustice, upon which your Synod of Englewood, Chicago, 1926, set its seal of approval, perpetrated by the Classis Grand Rapids East and Grand Rapids West, whereby faithful officebearers, ministers, elders and deacons, were presumably deposed from their respective offices, and whole congregations were expelled from the fellowship of your Churches. In furnishing grounds for this exhortation, we will eliminate for the present the formal, church-political question, whether or not a classis has the right and power to depose a consistory. And we will wholly confine ourselves to the material side of the matter as follows:

1. In the light of the facts in the case, there can be no dispute about this statement, that the ground of the deposition of said officebearers was their disagree-

ment with the "Three Points" and their refusal to subscribe to their doctrine. Hence, if the "Three Points" are not in harmony with the Reformed Confessions, it follows that the deposition of these officebearers was an act of gross injustice.

2. In deposing these officebearers, the Classes and Synod could not with justice appeal to the Formula of Subscription, as they, nevertheless, attempted to do. For:

a. The Formula of Subscription definitely mentions the Three Forms of Unity as the standards to which all officebearers in the Christian Reformed Churches subscribe.

b. We ourselves declare in good conscience before God and the Churches that we wholeheartedly subscribe to these Confessions, and, therefore, are in a position to affix our signature to the Formula of Subscription without any reservations.

c. But what is more, we have your own synodical testimony that we are in fundamental agreement with the Confessions mentioned in the said Formula of Subscription, which neither directly nor by implication makes mention of the "Three Points" adopted by your Synod of 1924.

3. Yet, the two classes mentioned above deposed the said officebearers from their respective offices, as a result of which congregations were expelled from your fellowship and they were deprived of their properties valued at many thousands of dollars.

This deposition and expulsion we consider acts of gross injustice by which we are deeply grieved. We, therefore, are constrained to request you earnestly that you will look into this matter, that you will reconsider it, and that you will confess before God and us that you committed an act of gross injustice against us, when you set your seal of approval upon the acts of Classes Grand Rapids East and Grand Rapids West.

III. Brethren, it is no carnal desire to be the greatest and to humiliate you that motivates us in addressing you thus, and calling you to repentance. On the contrary, we declare with a free conscience that we are constrained by the love of Christ. Accordingly:

1. We feel assured that the blessing of the Lord cannot rest upon your Churches, as long as you maintain the erroneous "Three Points" and continue to assume responsibility for the acts of injustice committed against us in 1924-1926. And we believe that, what the Holy Scriptures teach us, viz., that the sinner who repents shall receive mercy, is applicable to churches as well as to individual sinners. Being, therefore, sincerely interested in the wellbeing of the Christian Reformed Churches, and heeding the exhortation

of Holy Scripture, that we shall consider one another and provoke one another to love and unto good works, to exhort one another, so much the more as ye see the day approaching, Heb. 10:24, 25, we urge you to reconsider this matter and to repent.

2. Besides, we believe that it is the calling and solemn obligation of all that confess the same precious faith with us, to preserve the unity of the Spirit in the bond of peace, and, therefore, to seek to restore that unity and harmony wherever they have been disturbed and disrupted. It is this unity which we desire and seek on the basis of our Reformed Standards, the Netherland Confession, the Heidelberg Catechism, and the Canons of Dordrecht. And it is our deepest conviction that the "Three Points" are the fundamental cause of the present breach.

3. While, therefore, we on our part gladly confess that we are far from having attained to perfection, and hereby express our willingness to receive and consider whatever admonitions you may deem proper to give us either with regard to our doctrine or to our conversation, we are, on our part, fully assured that you yourselves caused the existing breach between your churches and ours by adopting the "Three Points" and by the perpetration of the subsequent acts of injustice against us of which we made mention above. And for the restoration of unity and of a fraternal relation between us, we consider it paramount that you undo as much as in you lies what was done wrong in 1924-1926.

IV. Finally, if on the basis of the foregoing you can conceive of a possibility of restoring harmony and unity, we hereby invite you to a colloquy on all these matters with our Churches, a colloquy that is to be conducted strictly on the basis of Scripture and the Reformed Confessions only. We ask you, therefore, to appoint a committee for this purpose to meet with a similar committee appointed by our Synod at any time convenient to you and to us. For your information we state that our Synod appointed a committee of seven for this purpose.

May the Lord of His Church so guide you by His Spirit that you give this matter your prayerful and sanctified consideration.

Adopted by the Synod of the
Protestant Reformed Churches, May 27, 1940.

At the time of this writing the Synod of the "Christian Reformed Churches" already met and closed its sessions.

The communication we sent to them was read. And their answer was already received by our Stated Clerk, the Rev. D. Jonker. Our churches, no doubt, are inter-

ested to know about this reply. And, therefore, we here copy it:

To the Synod of the Protestant Reformed Church,
Grand Rapids, Michigan.

Dear Brethren:—

Our Synod has read your communication with its accompanying invitation and request.

We desire to inform you that no official colloquy is possible on the basis you refer to in your letter, since our Synods have expressed themselves definitely on all matters to which you refer. These expressions of our Synods are available to you in the Acts of our Synods.

For the Synod of the
Christian Reformed Church,
Daniel Zwier, Clerk.

Let us consider for a moment the meaning and implications of this brief reply.

We are addressed as "Synod of the Protestant Reformed Church". This is rather gratifying. The Rev. Zwier who signed this reply as clerk of the Synod frequently tried to brand us as a mere sect. The Synod of the "Christian Reformed Church" now officially acknowledges that we are a "Church". For this we are grateful.

However, an error crept into the address, due, no doubt, to the different church-political conception favored by the Christian Reformed Church, different, that is, from ours. We prefer to speak of "churches", in the plural, they speak of their entire denomination as a "church". We believe in the autonomy of the local churches, and these local churches are represented by our Synod, without losing their autonomy. Hence, the address should have been: "To the Synod of the Protestant Reformed Churches".

But this is, of course, a minor matter.

We are more interested in the actual content of the reply to our communication.

The reply contains an answer to the latter part of our address only, to that part, namely, in which we invite the Christian Reformed brethren to an official colloquy. This invitation they not merely decline, but they specifically state, that such a colloquy would be impossible on the basis we laid down in our address. And the ground of this declaration, that such a colloquy on such a basis is not possible, is that the Christian Reformed Synods have already definitely expressed themselves on all the matters we mention in our address. And we are referred to their *Acta* further to inform ourselves on these matters.

Now, we notice first of all that the answer of the Synod is entirely negative. They only inform us that

on the basis *we* suggested no colloquy is possible. On their part they suggest no basis on which they conceive it possible that such a colloquy might be held.

The Synod of the Christian Reformed Church merely says: No!

They turn to us the cold shoulder.

And that is not a *Christian* attitude. One might expect an answer of this nature from the world, but surely not from the Church of Christ. Surely, it would have been quite impossible for the Synod to introduce this reply to our churches by the well-known words from the fifteenth chapter of Acts: "It seemed good to the Holy Ghost and to us". We approached them in a Christian spirit. As the party against whom they have sinned, and sinned grievously, we called their attention to the erroneous and sinful actions of their Synods of 1924 and 1926 against us. We asked them to reconsider these acts. We admonished them to repent. We invited them to a colloquy. We expressed the desire for unity. And they merely say: *No!*

Suppose that it were true what they state, that a colloquy on the basis we suggested to them is not possible for them, was it not their duty before God to suggest another basis on which it would be possible for them to meet us? Suppose that they were convinced that we are wholly in the wrong (and I do not believe that they are), that they were quite right in all they perpetrated against us, that their acts whereby they expelled us from their fellowship, and whereby they deprived us of our property were quite justifiable in the sight of God, were they, then, as *Christians* not in duty bound to admonish us?

They never did in the past.

There is not one among them that ever addressed to us even one word of admonition.

Nor did their Synods ever admonish us in any way.

Was it, then, not their obligation before God now to do so? Instead they reply to our communication by a mere and cold: No! I do not state too much when I say that this answer to our communication is positively *unchristian*.

Besides, the answer is *begging the question*.

We begged the Synod of the Christian Reformed Church, assembled in Grand Rapids June 1940 to review the acts of their Synods of Kalamazoo, 1924, and of Chicago, 1926.

And we invited them to a colloquy if they could but conceive of a possibility of reunion on that basis suggested.

And they answer: impossible, *for our Synods have spoken!*

But of course, their Synods have spoken! If their Synods had not spoken as they did in 1924 and in 1926 the breach now existing would never have been made! It was exactly in regard to what their Synods had declared and decided and enacted against us, that

we addressed the Synod of 1940! It was with regard to those decisions that we admonished them to reconsider and repent. And in answer to these admonitions they reply: impossible, for our Synods have expressed themselves!

And that is begging the question!

The Synod of the Christian Reformed Churches, June, 1940, did not consider the decisions and declarations and acts of the Synods of 1924 and 1926 at all. They did not look into the matter. They gave no heed to our admonitions to reconsider and repent. We asked them: please, reconsider what you did in the past! They answer without any consideration of the whole matter: impossible, for what we did in the past is done!

Or is the implication of the reply of Synod that their Synods are infallible?

That is, of course, another possibility. We cannot meet you on the basis you suggest, they say, because our Synods have spoken! That would seem to imply that the Synod of 1940 may not and cannot review and reconsider what the Synods of 1924 and 1926 have decided, because the decrees of their Synods are considered infallible.

If that is the implication the answer smacks of Roman Catholicism.

From whatever point of view one may look at this reply of the Synod of the Christian Reformed Church, it certainly is very poor!

This is the second time we on our part have revealed our willingness to meet the brethren of the Christian Reformed Church face to face in a *colloquium* to discuss with them the differences that keep us apart.

The first time was occasioned by the visit of Dr. Schilder. This esteemed brother from the old country was sincere in his belief that the breach of 1924 should never have been made, and that it could be healed. It was he, no doubt, that inspired the attempt to organize a conference between brethren from both sides, where the differences might be discussed in a brotherly spirit. He really saw the possibility of a reunion, and seriously labored in that direction.

That first conference was a failure.

Surely, it cannot be said that the Protestant Reformed brethren were the cause of the failure. They cannot be blamed. Undersigned delivered a paper before that conference in which the entire situation was clearly set forth, and he invited the brethren to discuss the matter. Our ministers that were present at that conference urged the Christian Reformed brethren to discuss the "Three Points". But they refused. They absolutely refused to discuss anything essential. They had nothing to say. And they

bitterly disappointed Dr. Schilder. I can assure the brethren that the professor received a bad impression of them at that conference.

But now we made a second attempt.

One of the excuses some of the brethren made for not being able to cooperate in the matter of the conference in the Pantlind Hotel was that this meeting was not official. The matters that were to be discussed there were official declarations of the Synod of the Christian Reformed Churches. And such matters could not be properly discussed in unofficial gatherings.

Well, this time we invited the Christian Reformed Church to arrange for such an official gathering, in which the differences might be threshed out in an official manner.

We suggested that such a conference be held on the basis that they on their part could conceive of the possibility of having erred and of reconsidering their actions.

This time we are told that such an official conference on that basis is impossible because the Synods have expressed themselves!

A non-official colloquy was not permissible because the Synods had spoken. And an official colloquy is impossible for the same reason!

Once more we failed.

And once more the responsibility for the failure is wholly with the Christian Reformed brethren.

And this time they leave a bad impression upon me.

Frankly, the impression is that they are well aware of their own weakness and have not the moral courage to meet us face to face!

For, they cannot make me believe that they are serious when they state that it is impossible for them to conceive that they have erred and to meet us in conference to discuss synodical declarations and acts, *because the Synods have spoken!*

H. H.

IN MEMORIAM

On Sunday evening, July 7, 1940, after a very brief illness, it pleased our heavenly Father to take unto Himself our beloved husband, father, and grandfather,

PETER ZUIDEMA, age 66

Though we shall miss him more than tongue can tell, we know God's way is the best way, that He doeth all things well and that now our departed one is at rest with his Saviour whom he loved and served. How comforting in our sorrow is the assurance that our loss is his gain.

Mrs. Peter Zuidema
Mr. and Mrs. D. Van Alten
Mr. and Mrs. H. Zuidema
Mr. and Mrs. P. R. Zuidema
Mr. and Mrs. G. Zuidema
Mr. and Mrs. F. Zuidema
and 9 grandchildren.

Dwalingen

De kerke Gods, als eene speelbal der ketterij, wordt in de Schrift vergeleken met een schip, dat door de golven heen en weder wordt geslingerd, her- en derwaarts vervoerd. Duidelijk is het beeld. Het schip spant alles in om een zekere haven te bereiken. Maar de oceaan is stormachtig, en het wordt door de golven heen en weder geslingerd. Zelfs gebeurt het dat het schip een hulpelooze prooi van de golven wordt, uit de koers raakt, en ten slotte te pletter slaat op de rotsen, om dan de haven niet binnen te varen. En dit geschiedt omdat dat schip een speelbal is geworden van de golven en niemand onder zijne bemanning telt, die met vaste hand het roer houdt en het schip in de rechte richting houdt.

Alzoo is ook Gods Kerk een schip gelijk, op den oceaan des tijds. Op dien oceaan des tijds ontmoet ze allerlei wind van leer. Dit is nu eenmaal een onte behandelen? Is dit verschijnsel van dwaalleer te verschiedenis heen, allerlei leerwinden geweest. En dit is zeker ook heden het geval. Wat een groot getal van kerken treft men aan op den huidigen dag! Een ieder heeft haar eigen bijzondere voorstelling van de waarheid. De Gereformeerde waarheid, die zich concentreert om de eeuwige glorie van God's Naam, die God God wil laten, wordt steeds minder gehoord. Daarmee in strijd heeft men den mensch op den troon verheven, en stelt men de zaligheid en de realizeering van Gods verbond voor als afhankelijk van den mensch. Dwaalleeraars zijn er in overvloed op den huidigen dag.

Waaruit zijn deze dwalingen nu te verklaren? Hoe hebben we deze dwaalleeraars te beschouwen en behandelen? Is dit verschijnsel van dwaalleer te verklaren uit onkunde? Moeten deze afdwalingen toegeschreven worden aan een onschuldige dwaling des verstands? Moeten we van de gedachte uitgaan dat er bij hen geen boos opzet in het spel is, die de dwaling in de gemeente Gods invoeren? Alzoo wordt de zaak dikwijls voorgesteld. Ze zijn dan allen broeders in Christus. In beginsel zoeken ze allen hetzelfde—de zaligheid van den zondaar. Ze mogen dit dan doen op verschillende wijze en de waarheid ietwat verschillend voorstellen. Wij mogen ietwat anders over sommige dingen denken. Maar dit zijn onbeduidende verschillen. Van grootere beteekenis is de vraag aangaande des menschen zaligheid. En daar deze dwaalleeraars, hoewel van ons verschillend betreffende eenige leerstellige punten, toch het goede in Christus voor den zondaar zoeken, moeten ze wel als welmeenende broeders in Christus worden beschouwd. Ze mogen dwalende broeders zijn, maar broeders nietemin.

Nu ontkennen we niet dat er tegenwoordig wel personen kunnen zijn, die onkundig zijn inzake de

waarheid, het scheeve aanzien voor het goede, die meenen dat ze de waarheid verkondigen. Het is mogelijk dat ze door allerlei wind van leer reeds zoo lang zijn omgevoerd, dat ze de dwaling voor de waarheid houden. Echter, in de eerste plaats wordt de zaak betreffende hen ernstiger wanneer ze, in weerwil van het feit dat hun de waarheid wordt voorgehouden, hunne dwaling blijven vasthouden en handhaven. En, in de tweede plaats, komt dan juist tot openbaring het beginsel en de oorsprong waaruit deze dwalingen voortkomen. Het is dan ook van groote beteekenis om te letten op het oordeel dat de Heilige Schrift velt juist over den oorsprong van deze allerlei winden van leer. Dit is van groot belang. Immers, de kerke Gods moet een helder en standvastig standpunt kunnen innemen tegenover al degenen die een andere "waarheid" verkondigen dan welke ons in de Schrift is geopenbaard.

We nemen dan ons uitgangspunt in het scherpe en duidelijke woord van den apostel Paulus in Efeze 4:14, waar we lezen: "Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid, om listigheid tot dwaling te brengen." Men lette op het feit dat Paulus hier allereerst spreekt van eene bedriegerij der menschen. Letterlijk lezen we hier: alle wind der leer *in* de bedriegerij der menschen. Dit geeft ons te kennen dat deze bedriegerij der menschen de sfeer is waarin deze dwalingen haar oorsprong, begin hebben. Spreekt de apostel hier van de "bedriegerij" van menschen dan gebruikt hij sterke, onbarmhartige taal. Feit is, dit woord, bedriegerij, beteekent letterlijk "dobbelen," zooals de wereld dit doet met dobbelsteenen. Hier wordt dus niets minder bedoeld dan dat menschen dobbelen met de waarheid. Zelf zijn ze haters van de waarheid en van Gods kerk. Maar ze gaan met de waarheid dobbelen, spelen, om eigen naam, eer, positie, macht, en wat dies meer zij. Er zijn dus menschen die in de gemeente insluipen, of ook organisch uit de gemeente voortkomen, die de waarheid gebruiken om eigen gewin. En al dobbelende (want zoo gebeurt het ook in het wereldsche spel), plegen ze bedrog, verkrachten ze de waarheid, zoo ze er zelf maar bij winnen. Daarom lezen we van bedriegerij in de vertaling. En we moeten er wel op letten dat dit het oordeel is des Heiligen Geestes over het booze hart waaruit deze afdwalingen te voorschijn komen.

En dobbelende met de waarheid zijn ze arglistig, om listiglijk tot dwaling te brengen. Wonderlijk is ook hier de taal die door den apostel in het oorspronkelijke woord gebruikt. We lezen letterlijk in den tekst: "in arglistigheid tot het schema, systeem van dwaling." Nu moet het wel duidelijk wezen dat de woorden, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen, "niet parallel zijn met, maar een nadere omschrijving zijn van de woorden, "de bedriegerij der menschen." De apostel zegt ons in dit gedeelte van den tekst hoe

deze booze mensen dobbelen. Letterlijk, zoo hebben we reeds opgemerkt, lezen we in het oorspronkelijke: "in arglistigheid, tot een schema, systeem van dwaling." Het woord, dwaling, kan beschouwd worden, wat het woord opzichzelf betreft, uit voorwerpelijik en onderwerpelijik oogpunt. Wil men dit woord beschouwen uit onderwerpelijik oogpunt, dan heeft men het oog op de dwaling der kerk, dat de kerk afdwaalt. Blijkbaar is de vertaling uitgegaan van deze gedachte. Dan, vervolgens, heeft men het oorspronkelijke woord, schema of systeem, beschouwd als beteekenende "systematisch", om het dan te vertalen als "listiglijk." De bedoeling van de vertaling is dat deze mensen, dobbelende met de waarheid, arglistigheid gebruiken om op systematische wijze de kerke Gods te doen dwalen. Ook kan het woord, dwaling, echter beschouwd worden uit voorwerpelijik oogpunt. Dan wordt de nadruk gelegd, niet op de onderwerpelijike dwaling der kerk, maar op de voorwerpelijike dwaling in onderscheiding van de leugen. Wij gelooven dat dit laatste de juiste bedoeling van den tekst weergeeft. Het woord, dwaling, moet dan worden verstaan in voorwerpelijiken zin, in tegenstelling met "waarheid" van vers 15.

Ook in dit gedeelte van den tekst is des apostels taal scherp en onbarmhartig. Hij spreekt van een systeem, schema van dwaling. Het woord, schema of systeem, is het woord dat letterlijk "methode" leest. Dit woord duidt aan eene methode, een systeem, een nauwkeurig uitgewerkt plan. Eene methode van dwaling is dus een nauwkeurig uitgewerkt plan dat dwaling tot inhoud heeft. Aldus komt altoos de ketterij de kerke Gods binnensluipen—in den vorm van een wel uitgewerkt plan, systeem. Daarom spreekt de apostel van arglistigheid. Deze booze mensen, die met de waarheid dobbelen, zijn, om het plat te zeggen, niet dom. Ze zijn buitengewoon scherp, helder van verstand. Ze mogen zeker "genieten" van de vonkskens van natuurlijk licht. Maar, ze zijn goddeloos. En ook arglistig. Ze gebruiken tact. Aldus is duidelijk de bedoeling van den apostel. De zaak is eenvoudig. Booze mensen zijn er die om eigen eer en gewin met de waarheid spelen zooals men met dobbelsteenen speelt, die, om zelfs wille, de waarheid van Gods Woord verkrachten. Maar ze weten dat Gods volk die waarheid liefheeft met al wat in hen is. Daarom gebruiken ze in hun duivelsch spel arglistigheid, list, sluwheid, eene arglistigheid, die, naar den oorspronkelijken tekst, er op aangelegd is om een nauwkeurig, fijn uitgewerkt systeem van dwaling te formeeren. En deze methode van dwaling, geboren in de bedriegerij van mensen, wordt dan voortgedreven, aangericht op de kerke Gods, op het kleine scheepken onder Jezus hoede, met het satanische doel, om de kerk des levenden Gods alles te ontnemen en te doen afdwalen van den weg der waarheid en des verbonds. Wel verstaan, dit is het oordeel des Heiligen Geestes

over den oorsprong van allen wind der leer.

Deze voorstelling der Schrift wordt vanzelf bevestigd door de historie. De ketterij komt altoos de kerke Gods binnen onder den mantel der waarheid. Met de Schrift in de hand tracht men altoos de leugen te handhaven. En dikwijls is het zeer moeilijk om scherp tusschen de waarheid en de leugen te onderscheiden. Dit blijkt, bijvoorbeeld, uit de welbekende Vijf Punten van de Remonstranten. Schijnbaar handhaaft men in die punten de Goddelijke predestinatie, de verzoening van Golgotha, de almachtige genade van onzen God. Een oppervlakkig lezen van deze beroemde punten zou tot de conclusie leiden dat ze zuiver zijn en naar den Woorde Gods. Ze gebruiken, immers, Gereformeerde termen. Arminius was zeker begaafd en bemind door hen aan wie hij onderwijs gaf. Echter, een nauwkeurig lezen van deze Vijf Punten geeft duidelijk te kennen dat men eene predestinatie handhaaft die gegrond is op voorgezien geloof, van eene verzoening des kruises spreekt die bedoeld is voor alle mensen en afhangt van des menschen geloof, van eene almachtige genade Gods getuigt die, echter, dan alleen in ons kan beginnen te werken zoo wij die genade Gods willen, en van eene werking des Heeren spreekt die wederstandelijk is. Ditzelfde verschijnsel treft men ook aan onder de moderneren. Men spreekt dan van de geboorte van Gods Zoon en van de Vleeschwording, van het kruis, de opstanding, de hemelvaart, de wederkomst van Christus. Echter, het zijn slechts Schriftuurlijke termen zonder Schriftuurlijken inhoud. Men bedoelt er gansch iets anders mee dan naar de voorstelling der Schrift. En hetzelfde geldt ook van de Drie Punten. Ook daar spreekt men van de zaligmakende genade alleen voor de uitverkorenen, en van een zekere gunst of genade voor de schepselen in het algemeen. Waarom noemt men de dingen niet, bij hun naam. Waarom spreekt men van de schepselen in het algemeen en niet van de verworpenen? Waarom zegt men het niet ronduit dat God alle mensen, die met het evangelie in contact komen, wil zaligen? Men spreekt immers van een zekere gunst of genade Gods die de Heere bewijst aan alle schepselen in het algemeen, en, tevens, dat dit blijkt uit de algemeene aanbieding des evangelies. Dit kan toch niets anders beteekenen dan dat de verkondiging des evangelies van Gods zijde voor alle mensen een bewijs is van Zijne genade en reddende gunst. De dwaling komt altoos de kerke Gods binnen onder den dekmantel der leugen. In arglistigheid formeert men een systeem van dwaling.

In het licht van dit alles rest nog de vraag, "Hoe hebben we deze dwaalleeraars te beschouwen en te behandelen? In de eerste plaats moet het vaststaan dat de oorsprong van alle dwaling is de bedriegerij van mensen die in arglistigheid een systeem van dwaling invoeren. Het moge nog zoo waar zijn dat er mensen zijn die het scheeve aanzien voor het goede, die schijnbaar lijden aan een onschuldige dwaling des

verstands. Feit is, dat er in de historie der kerke Gods, personen geweest zijn, die, dobbelende met de waarheid, spelende met Gods Woord, arglistiglijk de leugen hebben ingevoerd. Ten tweede, hoe onschuldige en onkundig iemand zich ook mag voorstellen, predikt hij een andere "waarheid" dan die van Gods Woord, het beginsel dat in hem die voorstelling begeert is "de bedriegerij" der menschen, door arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen. Dit handhave men. En men aarzele niet om dit te zeggen aan hen die dwaling verkondigen. Men moge dan van de waarheid zijn afgeweken. Maar het is een droevig teken wanneer men, niet-tegenstaande het feit dat hun de waarheid wordt voorgedragen, de leugen blijft handhaven. Begeert men die dwaling, dan komt dit voort, niet uit onkunde, maar uit de zonde die in hen is. En, ten derde, we mogen hen als dwaalleeraars nooit toelaten in eigen kring. Dit sluit de mogelijkheid niet uit om hen te vermanen. Maar als dwaalleeraars mogen ze nooit eene plaats in ons midden hebben. Onze kinderen mogen we niet aan hen toevertrouwen. In de kerk mogen ze, als dwaalleeraars, geen plaats bekleeden. De waarheid moet door ons onvervalscht gehandhaafd.

H. V.

A. W. O. L.

In de laatste jaren zijn wij er wel aan gewend dat gewichtige zaken, en vooral gouvernementele bedrijven eenvoudig worden genoemd en gekenmerkt door enkele letteren.

Toch is het de bedoeling niet van dit artikel om te politiseeren want de bevoegdheid om over staats- en regeeringsbeleid te redeneeren bezitten wij niet. Een predikant is geen politicus en hij doet wijs om zich dan ook maar niet als een staatskundige voor te doen. "Schoenmaker, houd u bij uwe leer" is ook zeer toepasselijk op den arbeid van een predikant.

Hij toch, die onder de Amerikaansche vlag als militair gediend heeft, herkent bij eerste opslag de letters boven dit artikel gedrukt. Hij weet dat deze letters geen gouvernementeel bedrijf, maar een misdaad onder militaire dienst aanduiden, die met den dood strafbaar is. De letters, A.W.O.L, beteekenen: "Absent without leave", e.i., absent zonder verlof. Ook zouden we boven dit artikel kunnen schrijven, "Dienstweigering", en toch is dienstweigering een andere misdaad dan als een soldaat zonder verlof absent gevonden wordt. Beide misdaden zijn, in tijd van oorlog, strafbaar met den dood, maar ze verschillen toch in karakter.

Dienstweigering is naar uitwendigen vorm een veel grover zonde. De misdadiger neemt een brutale houding aan en zegt rechtstreeks, dat hij zijn eigen baas

is, dat niemand het recht bezit hem iets te gebieden. Als de manschap des lands tot de mobilisatie wordt opgeroepen dan blijft de dienstweigerende stug te huis, of neemt de vlucht, en daagt alzoo op brutale wijze de overheid uit, om maar iets met hem te beginnen.

Maar die zich schuldig maakt aan "A.W.O.L.," is veel meer gepolijst. Die ruwe bolster van brutaliteit wordt bij hem niet gevonden zooals bij den dienstweigerende. Als de oproep tot de mobilisatie zich door het land laat hooren, en ieder man zich bij het leger voegt als een strijdbare held, dan doet hij mee. Hij bekleedt strakts ook een plaats in 't leger, trekt deftig zijn soldaten kleeren aan, schoudert het geweer, en 't blinkend zwaard wordt aan de heup gegord. Hij is ten dienst bereid. . . . maar, als 't hem past! Is soms het krijgsvolk bezig met het manoeuvreren of het bekampen van den vijand en hij wordt eensklaps in-dachtig aan meer aangenaam bedrijf, of heimwee grijpt hem aan, hij legt nonchalant en onvoeglijk de wapens neer, laat zijn mede militairen de strijd alleen voortzetten en gaat gerust zijn eigen gang zooals hij kiest. Voorzeker is dienstweigering zijne zonde, maar in meer gepolijsten vorm, doch in werkelijkheid nog erger dan die botweg den dienst weigert. De laatste is eerlijk, de eerste oneerlijk. De laatste komt zooals hij is, de eerste bedekt zijn ongehoorzaamheid met een sluier van gehoorzaamheid. Die botweg den dienst weigert kan geen kwaad, maar hij die zegt, "Ik doe het", maar hij doet het niet, is een dreigend gevaar voor het leger, want men vertrouwt, dat hij zijn post bekleedt, maar hij doet het niet en stelt alzoo zijn medestrijders in gevaar. In 't leger is hij de kogel waard, het vonnis is de dood.

Jammer toch, dat ook in de kerk van Christus er hedendaags zoovelen zijn, die zich aan dezelfde zonde schuldig maken. Ook bij vele kerkgangers vindt men letterlijk deze zonde. Neen, dienstweigerende zijn ze niet. 't Zou hun niet overkomen om maar bot te weigeren zich aan te sluiten bij de strijdende kerk. 't Komt in hunne gedachten niet op, om stug te zijn of op de vlucht te gaan als Koning Jezus roept. Ze trekken op, ze gaan mee, ja zeker. . . . maar, als 't hun past!

En 't past ook altijd niet. Soms past het één keer, soms dat ook niet als op den stillen Sabbat de bombam van het klokkengelui hen roept tot 's Heeren huis, en 's Heeren dienst. Als Gods knecht den kansel beklimt om hun het Goddelijk Woord te brengen dan zijn ze er niet; hun plaats in 't midden van de Gods-schaar die zingt:

"Ik ben verblijd, wanneer men mij
Godvruchtig opwekt: zie wij staan
Gereed, om naar Gods huis te gaan",

wordt ledig gevonden. Als 's Heeren huis van vreugde druischt voor Israels grooten Opperreder dan wordt

hun stem er niet gehoord; want ze zijn absent. . . . doch zonder verlof!

Wie zou het willen ontkennen, dat in onzen dag het Gereformeerd volk, wat het kerkgaan betreft, begint af te zakken? In de dagen onzer vaders stond de dominee verwonderd als deze of geene in Gods huis gemist werd. Maar nu is 't omgekeerd, de predikant staat nu verwonderd als voor een keer broeder of zuster minstens twee diensten bijwoont of voor een keer ook hun kroost mee nemen om 't Goddelijk Woord te hooren.

Als de kinderen in de week de vraag eens wagen: "Mag ik vandaag eens uit school blijven?" dan hoort men er vreemd van op en weet de les streng toe te passen. Maar als op Zondag gevraagd wordt: "Mag ik vandaag thuis blijven?" dan klinkt dat in niemands oor vreemd. En als de oudere kinderen meenen, dat ze door de bezigheden des levens slaap ten achter zijn, dan leent de Sabbat ook daartoe goede diensten.

Neen, een bepaling voor een aantal diensten, die een christen behoort bij te wonen op den dag des Heeren, is er niet. Daarom verschilt de kerk daarin van 't leger, n.l., als ge in Gods huis op den rustdag absent zijt zonder verlof, dan staat daarop de doodstraf niet. Maar zou 't ook kunnen zijn dat uw absentie in de kerk op den Sabbat misschien wel een teeken is dat ge dood *zijt*, geestelijk dood?

Hij toch, die in Gods huis ietwat heeft leeren onder vinden van wat de Emmausgangers zoo echt vroom uitdrukken, als zij zeggen, "Was ons hart niet brandende in ons, als HIJ tot ons sprak en ons de Schriften opende", zal niet beweren dat twee diensten op den dag des Heeren te veel geestelijke inspanning eischt.

Immers, zooals het de Emmausgangers ging toen *Jezus* met hen sprak op den weg, zoo gaat het ook ons als wij op den Sabbat in Gods huis vergaderd zijn. In 's Heeren huis spreekt toch niemand anders ons toe dan de opgestane en verheerlijkte *Heiland*. Als Gods volk op den dag des Heeren onder het zuiver geklank des Evangelies zit, dan is het niet de dominee die spreekt, maar dan spreekt *Jezus*, God zelf. Want zoo'n predikant is niet een man die *van Jezus* en *van God* spreekt maar iemand *door* wien *Christus zelf* tot Zijn volk spreekt. Een predikant, een ware dienstknecht des Heeren, is een man door wien *Jezus*, die onze hoogste Profeet en eenige Hoogepriester is, ons Zijn eigen stem laat hooren en *zelf* tot ons spreekt. Dit drukt de Heilige Schrift duidelijk uit als er letterlijk in Rom. 10:14 geschreven staat: "En hoe zullen zij gelooven, *welken zij niet gehoord hebben?* En hoe zullen ze hooren, zonder die hun predikt?" De gedachte is dan deze: Hoe zullen ze in Christus gelooven, indien ze *Christus* niet gehoord hebben; en hoe zullen ze *Christus* hooren indien hun niet gepredikt wordt? In andere woorden, ze hooren CHRISTUS *door degene, die tot hen predikt*.

Daarom, als de Sabbat sterft, en uw plaats werd in

Gods huis ledig gevonden, en dat om niet geldige redenen, dan moet ge niet zeggen: "Ik heb de *dominee* niet gehoord." Maar weest dan eerlijk tegenover God en tegenover uw eigen hart en zeg dan eerlijk en oprecht: "Ik heb *Jezus* niet gehoord"! Ge hebt de Godsdag zonder uw God doorgebracht!

Die zelfde gedachte ligt zeer schoon uitgedrukt in de woorden van Dr. Geesink: "In de Middelaar die in het hemelsche heiligdom als hoogste Leeraar en eenige Hoogepriester Zijner Kerk voor God staat, nadert God, onmiddellijk door Zijnen Heiligen Geest, *en middellijk door het ambt*, tot zijn vergaderd volk, en in den Middelaar nadert Zijn volk tot Hem. Dat is de groote, ernstige beteekenis van het kerkelijk saamkomen."

Vreeselijk staart de zonde van het verzaken van de godsdienst oefeningen ons in de oogen, als wij even doortrekken wat we tot dus ver hebben geschreven. Dan wordt onze eeredienst of kerkdienst ook maar geen particuliere liefhebberij, waaraan men al of niet kan deelnemen naar eigen goedvinding. Maar dan wordt het een *behoefte* voor hart en ziel. Dan wordt de ambtelijke verkondiging des Woords onmisbaar voor geloof en zaligheid. Daar zonder zoude ik nooit uit de diepte van mijn zonde, dood en verdoemenis tot God roepen om vergeving, verlossing en volkomene zaligheid. Want zonder die ambtelijke prediking des Woords zoude ik nooit Jezus kennen, die den eenigen naam draagt, waardoor wij moeten zalig worden. Ik zou Hem nooit leeren kennen als de Weg, de Waarheid en het Leven. Zonder dat zoude ik mij ook nooit op Hem kunnen laten zakken en zinken, ook nooit leeren kennen de eenige troost in leven en in sterven.

Maar, hoor ik iemand zeggen: "Dat kan ik ook wel leeren buiten de kerk. Daar zijn zoo velen in onzen dag, die van Jezus spreken en van Hem getuigen. Denk aan de hopen stichtelijke literatuur. En vergeet de radio niet, waarvan zoo velen gebruik maken om van Jezus te getuigen; en die menschen meenen het ook wel goed. Bovendien, we hebben zelf Gods Woord in huis en kunnen daaruit even goed God leeren kennen als in de kerk, want immers de dominee haalt het ook nergens anders uit dan uit de Schrift?"

Zonder op deze bedriegelijke redeneering in te gaan en die te weerleggen, laat ons dit altijd voor oogen houden we kunnen op vele plaatsen en door vele middelen van Jezus hooren. Maar dat is niet genoeg. We moeten JEZUS *zelf* hooren. Niet een mensch, noch een boek moet mij zeggen, dat Jezus mij verlost en mijn Heiland is, Jezus *zelf* moet het zeggen. En ik moet *Hem* het hooren zeggen. Dan heb ik troost. Dan is er verzekering, dan wordt ik niet bedrogen, want zijn Woord is in Hem ja en amen. En daar is maar één plaats waar men Jezus hoort en dat is in de vergadering van Gods volk, in de gemeente Gods, in 's Heeren huis; nergens anders. Aldaar geschiedt de

volmaking der heiligen, het werk der bediening, de opbouw des lichaams van Christus opdat zij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis des Zoons van God, tot eenen volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus. (Ef. 4:12, 13). En tot dat einde heeft Christus de *gemeente*, niet aan individueele personen, maar de *gemeente* gegeven: Apostelen, Profeten, Evangelisten, Herders en Leeraars. (I Cor. 12:28; Ef. 2:11). Daarom zegt de Schrift: Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschappen, desgenen die tot Zion zegt: Uw God is Koning."

Wie in zijne ziel van deze waarheid overtuigd is verstaat zeer goed dat hij, tenzij door ziekte verhinderd, nooit met verlof absent kan zijn van 's Heeren huis en 's Heeren dienst. God ontslaat ons nooit van 't goede. En omdat het Christus behaagt om tot ons te spreken en onze zielen te voeden door de ambtelijke bediening des Woords en der Sacramenten, wachten wij er ons voor om ter eeniger tijd deze heilige dingen te verzaken. Laat onze plaats in Gods huis nooit iedig gevonden worden, want deze absentie is altijd zonder verlof.

Als 't klokkengelui ons dreunt in d' ooren op den stillen Sabbatdag en ons noodigt tot 's Heeren huis, geve dan de Heere ons genade dat de echo van ons harte moge zijn:

"Kom ga met ons, en doe als wij,

Jerusalem, dat ik bemin,

Wij treden uwe poorten in:

Daar staan, o Godstad, onze voeten,

Jeruzalem is wel gebouwd,

Wel saamgevoegd: wie haar beschouwt,

Zal haar voor 's Bouwheers kunstwerk groeten."

A. C.

De Vrouw In De Woestijn

II.

Openbaring 12.

Nog steeds waart het oorlogs zwaard rond.

We leven in benauwde tijden!

En nog is het einde niet.

En daarna, wat dan?

Werd de werelddentoonstelling gehouden te Chicago "The Century of Progress", De Eeuw van Vooruitgang genoemd, thans worden er aan beide kusten der Oceaan tentoonstellingen gehouden onder den wijschen naam van "The World of Tomorrow", De Wereld der Toekomst. Wat we er van lazen, dan moet die wereld der toekomst een eigenaardig beeld bieden. We begrijpen wel, dat er, natuurlijker wijze gesproken, niet *alles* te zien is van wat er zijn zal. Er is zooveel dat niet

tentoongesteld worden kan. Het ligt dan ook in den aard der zaak, dat de machthebbers dezer wereld er een eigen tentoonstelling op nahouden. Het wordt door hen in de sterkste termen uitgedrukt, dat die wereld voor een duizend jaar klaar zal zijn met vechten. Nu dienen we er wel om te denken, dat hetzelfde zoo ongeveer een twintig jaar geleden ons werd beloofd. Er is, in verband met al die beloften, dan ook niets nieuws onder de zon. Maar toch zal de wereld der toekomst er wel wonderlijk uitzien. Ge kunt, zoudt ge u plaatsen op het standpunt der gemeene gratie, nog veel schoons verwachten. De gemeene gratie boom is nog niet geheel en al uitgebloeid, zoodat er nog veel vrucht verwacht mag worden. Of die vruchten ons niet eerder schrik aan zullen jagen lijkt ons heel wat nuchterder toe en meer tred houdende met de werkelijkheid. Die vruchten zijn vandaag althans heel erg bitter.

We mogen, om ons eenigszins een beeld te vormen van die wereld der toekomst, de nog te verwachten geweldige vooruitgang op allerlei gebied en in allerlei richting niet op zichzelf bezien. Want de ontwikkeling der wereld, uit geestelijk en dies Schriftuurlijk oogpunt, is een ontwikkeling naar het einde aller dingen, gekenmerkt door en uitgewerkt naar de lijnen van zonde en genade, zich dringend naar beneden en opstuwend naar boven. Daarom is het, dat de gedaante dezer wereld, procesmatig en langs den weg van allerlei veranderingen, eens voor goed voorbij zal zijn. Zóó leert het de Heilige Schrift. Al dat zuchten en verlangen naar het oude, met het inbegrip van het eerste verloren paradijs, baat hier niet, evenmin als men zijn hoop stelt op enkele vormen—vormen van regeering, van levenswijze, van levensstandaard en van nog zoo veel meer. De Godsopenbaring schrijdt van stap tot stap verder en de Godsregeering dringt de wereldgeschiedenis naar de consumatie aller dingen. Wie eerlijk is met de Schrift, zal dat ook uit en van haar willen leeren. Van gemeene gratie is bij haar licht dan geen sprake, behalve voor hem, die willens en wetens oog en oor sluit en zijn eigen duister verstand volgt. Of er dan zoo'n gevaar schuilt in de gemeene gratie leer? Natuurlijk. Anders zouden onze kerken er niet tegen waarschuwen.

Er bestaat groot gevaar, dat wie aan de gemeene gratie zich vastklemt, in de war komt wanneer hij het wereldgebeuren tracht te verklaren. Er is nu eenmaal op bovengenoemd standpunt geen verklaring mogelijk van het wereldgebeuren en de wereldgeschiedenis, vooral niet, zooals die zich vandaag in de aller verschriklijkste gebeurtenissen door ons gezien worden. Probeer het maar.

Probeer maar eens om al het natuurlijk licht te verklaren van een man als Hitler, met de daarbij behoorende geweldige uitvindingen, die hem ten dienste staan. Dat is alles gunst Gods? Gunstige gezindheid? Blijk van Gods barmhartigheid? Ik las en

hoorde over de radio, dat Hitler God heeft gedankt voor de behaalde overwinning in de slag van Frankrijk. Ook misschien gemeene gratie vrucht? Ook dan als het straks mocht blijken, dat hij de broeders en zusters, één met ons in het geloof, blijkt te hebben vermoord om hun getuigenis? Die zegt in dat alles te gelooven heeft inderdaad de Waarheid geloochend.

Ga maar en weinig verder de zaken bezien en blijft nu niet aan de oppervlakte hangen. Vraag eens, wat zijn de *eigenlijke* en *wezenlijke* beginselen, wat is *de strijd*, waar het in het 'rumoer' der volkeren om gaat? Toch zeker niet om een bepaalde regeeringsvorm, of om een enkele levensstandaard, noch om een zekere levenswijze? Dan worden de problemen vermenigvuldigd, hoe langer hoe meer. Zooeven werd het nieuws de wereld ingezonden, dat het anders democratische Frankrijk den regeeringsvorm van het Italiaansche Fascisme heeft aangenomen. Een sterk bewijs, dat in een enkele dag de pendule geheel en al van rechts naar links kan slingeren. En ook een bewijs, dat de Fransche Vrijheidsboom en de totaliteitsleer tot elkander in verband staan als oorzaak en gevolg. Voltaire, Robespierre, Rousseau en—Mussolini, Hitler en Stalin. En ook moet de 'eigenlijke' strijd vandaag niet worden betrokken op "Private Enterprise" en "State Socialism", op kapitaal en arbeid. Kapitalisme in haar huidige vorm en ware gedaante, vooral in Europa, deed het Socialisme bloeien en groeien, terwijl het Staats Socialisme feitelijk niets anders is, dan een andere vorm van dezelfde zaak, in dit geval van het Kapitalisme, met dit verschil, dan nu de Staat en niet de enkeling of de corporaties, de bronnen van inkomst en van distributie bepalen en regelen.

Zóó zouden we verder kunnen gaan. Pas op Internationaal gebied dezelfde maatstaf toe en ge krijgt dan ongeveer het volgende: Ten eerste, Europa zal nu niet langer aan den Engelschen leiband loopen, doch Duitschland en Italië (en die beiden dan weer met of zonder Stalin) zullen met vasten hand dit werelddeel regeeren, met inbegrip van de Noordkust van Afrika en de niet te vergeten Engelsche en Fransche, Belgische en Hollandsche Koloniale bezittingen. Dit alles onder voorbehoud dat Duitschland deze oorlog werkelijk wint, iets dat wat meer inhoud dan men wel denkt. Met een overwinning op England is immers de oorlog nog niet ten einde? In het verre Oosten wordt de roep om zelfstandige regeering hoe langer hoe sterker en zal niet lang onbeantwoord kunnen blijven. Indië is van plan haar 'juk' af te werpen onder den sterken invloed van haar 'geestelijke' leider Mahatma Gandhi, een man die bijna een drie honderd en vijftig miljoen volgelingen heeft en omringd is door mannen, die opgevoed zijn in de Westersche cultuur en wier ideeën niet veel verschillen met die der Europeesche machthebbers. Voeg daarbij het "gele" gevaar, het Imparalistische Japan met haar sterk gekleurde militaire leiders en ge krijgt een ruwe schets van allerlei moge-

lijkheden, in verband met het wereldgebeuren, waardoor de machtsverhoudingen in de verschillende wereldeelen, geweldige veranderingen zullen ondergaan, naar het schijnt. In de tweede plaats, ook de Amerikas, beide Noord en Zuid, zullen door middel van de conferentie-tafel dit Westelijk deel der wereld trachten te beveiligen tegen mogelijke invallen van uit het verre, zoowel als het nabijleggende Oosten. We vertegenwoordigen in dien zin dan het overblijfsel der democratische landen der wereld. Daartoe, tot dat doeleinde, moet er de grootste vloot ter wereld worden gebouwd en het grootste leger worden toegerust met de beste wapenen. Maar daaruit volgt dan in de derde plaats, dat wanneer dat alles eens verwerkelijkt is en macht tegenover macht wordt geplaatst, de tijd en omstandigheden van dien aard zullen zijn, om die macht te gebruiken of ook wel te *misbruiken*. Dat ligt er maar aan of een enkele of kleine groep naar die macht zal grijpen. Wie dan onder zulke omstandigheden de teugels in handen krijgt kan zich van de hem ten dienste staande middelen gebruik maken. Ge loopt aldus met het oog op de geschiedenis in den viscieuzen cirkel.

Het slot, of liever de repetitie, is dan het stuivertje wisselen, waardoor voor een tijd het ééne en daarna weer het andere land, of combinatie van landen, in de wereld den toon aangeeft en oppergezag krijgt.

Het doorlopend wereldgebeuren met al zijn lek en gebrek.

Doch is dit niet de zaak waarover we het hier hebben bezien uit een bloot formeel oogpunt? De wereldgeschiedenis bezien los van de Gods-openbaring? Dat is niet *de* wereldgeschiedenis. De geschiedenis der wereld is de ontplooiing en de vervulling van Gods Raad, de openbaring van Zijn Souvereinen wil.

Buitendien, dat is los nu van die openbaring, kan er aan de wereldgeschiedenis geen einde komen? En Christus' Kerk moet dat weten, ook *nu*, en zij moet het hoofd opheffen, verwachtende het einde aller dingen, dat zij met rassche schreden te gemoet gaat. Niet terug, maar vooruit werkt de Heere. Bij het licht daar van kan de gemeente vandaag vrede hebben, vrede met God en vrede met de vervulling van Zijn Raad. En dat wetende, kan er maar een weg open blijven, terug naar Gods Woord om bij het licht des Woords de teekenen der tijden nauwkeurig te verstaan.

Het eigenlijke der wereldgeschiedenis wordt ons geteekend in de Openbaring aan Johannes gegeven op het eiland Patmos.

De eigenlijke strijd, in verband met de geestelijke machten die achter dien strijd staan, wordt ons in dit twaalfde hoofdstuk geteekend. Het vorige hoofdstuk schilderde alreeds in den breede de strijd der Kerk op aarde, hier worden de geestelijke machten onder verschillende beelden ons getoond. En die teekening is ontzettend. Het geeft ons niet slechts een deel der wereldgeschiedenis te zien, doch de lijn wordt hier ge-

trokken van af de poorten van Eden, naar den Kerstnacht, over het kruis naar Jozefs hof, tot de hemelvaart en het ingaan van den Koning in Zijne glorie, terwijl dan nog in korte trekken ons diezelfde strijd getoond wordt tot aan het einde dezer bedeeeling toe. Ja zelfs wordt het terrein van dien strijd doorgetrokken tot in den hemel, waar we Michael en zijne Engelen vinden, strijdende tegen Satan en zijne demonen. Hemel en aarde, begin en einde worden met elkander hier in onlosmagelijk verband gezet. Middenpunt van dit alles zijn, ter eenerzijde, Christus en de gemeente, ter anderzijde, Satan en zijne trawanten.

Het is voornamelijk op de twee bovengenoemde zaken, waar de nadruk op wordt gelegd. Er wordt melding gemaakt van een zwangere vrouw, die in baren-snoed is en die 'een mannelijke zoon baarde die alle de heidenen zoude hoeden met eene ijzeren roede' en, 'haar kind werd weggerukt tot God en Zijn Troon'. Vervolgens wordt ons geteekend 'een groote roode draak'. "En de draak stond voor de vrouw die baren zoude, opdat hij haar kind zoude verslinden wanneer zij het zoude gebaard hebben".

Deze vrouw is met heerlijkheid bekleed. Harer is de schoonheid van de zon, de man is onder hare voeten en twaalf sterren vormen een kroon op haar hoofd. Gansch de schepping dient en versiert haar dus. Echter, deze vrouw is in pijn, alsmede in angsten, letterlijk: zij wordt gepijnigd en is in pijn om te baren. Baren-snoed hebbende, draagt deze vrouw haar kind met zich door de eeuwen heen, terwijl tegelijkertijd de draak voor haar staat en op haar loert, om, wanneer zij haar kind ter wereld brengt, dit kindeke te verslinden. Van dit kindeke nu lezen we, dat het de heidenen hoeden zal met een ijzeren roede. Hetzelfde vinden we in Openbaring 2:27, "en hij zal ze hoeden met een ijzeren staf, zij zullen als pottenbakkersvaten vermor-zeld worden". Het is dan ook niet zoo moeilijk te zien, dat dit kindeke de Christus is. De Christus zooals deze door de Kerk wordt voortgebracht en geboren zal worden uit de heilige linie des Verbonds. En ook is het niet moeilijk te zien, dat de Kerk, die der Oude Bedee-ling is. Dat was haar hope en daarnaar hebben de heiligen van Ouden Dag met sterk verlangen uit gezien, om uit haar midden hem voor te brengen.

Was het niet Eva, die er alreeds van sprak, toen zij meende in Kain een man van den Heere te hebben ontvangen? Naar haar spreken te oordeelen, meende zij in Kain den beloofde te zien. Was het zoo niet met Henoch, die in zijn dag alreeds profeteerde aangaande de komst des Heeren, met Zijne heilige engelen? Hetzelfde vinden we bij Noach en Abraham, de Patriarchen en de profeten des Ouden Verbonds. Allen verwachten en zagen naar de vervulling van de belofte Gods uit. Daarop doelt Petrus als hij schrijft in zijn eersten brief, het eerste hoofdstuk vers tien en elf: "Van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten, die geprofeteerd hebben van de ge-

nade aan u geschied, onderzoekende op welken en hoe-danigen tijd de Geest van Christus, die in hen was, beduidde en te voren getuigde het lijden dat op Christus komen zoude, en de heerlijkheid daarna volgende". Zoo zagen naar die komst in het vleesch uit de grijze Simeon en Anna, met de overige kinderen Gods en zich in Zijn vleeschwording hebben verblijd.

Christus en Zijn Bruid zijn dan ook al maar door het voorwerp, waardoor en aan wien de Godsopenbaring gegeven wordt. Daartoe trekt zich dan ook alles samen op dien Christus en Zijn Kerk. Niets mag hier van los gedacht, alsof zoude er nog een andere geschiedenis kunnen worden geschreven, apart, geheel op zichzelf staande en los van Christus en de Kerk. Het is alleen bij die centrale gedachte der Schrift, geloovig aanvaard, dat men de geschiedenis leert verstaan, als zijnde de ontrolling van den altoos wijze Raad des Heeren die altijd zal bestaan en eeuwig stand houdt. Laat dit los en er is in den eigenlijken zin des woords geen wereldgeschiedenis geweest. Ge moogt die, ware dit het geval, even goed vergeten en van nul en geener waarde beschouwen.

Het is ook niet waar, dat voor het menschdom in het algemeen er toch nog een geschiedenis moet zijn en ook die geschiedenis bij zal dragen tot de schoonheid van het Nieuwe Jeruzalem dat komt. Lazen we niet, dat de grooten der aarde, buiten de kinderen Gods, op hunne eigene wijze den lof des Heeren zullen vermelden in die nieuwe schepping? Want, zoo wil men, er gaat toch van dat werk niets verloren? Van al het schoone en liefelijke wil toch de Heere wel gebruik maken? Wie zoo spreekt en schrijft verstaat het karakter en het doel van deze bedeeeling niet, noch ook het hemelsch-eeuwige van het Nieuwe Jeruzalem. Alleen om den Christus en Zijn Bruid, waarin en waardoor de God des Verbonds Zichzelf zoekt, gaat het en om niets meer. Daarom gaat het ook in dien geweldigen strijd der eeuwen, in de teekening on geboden in het tweede teeken van dit hoofdstuk. De draak staande tegenover de vrouw.

Doch daarover D. V. in een volgend artikel.

W. V.

ANNIVERSARY

On July 15, 1940, our dear parents,

ED DYKSTRA and

HENRIETTA DYKSTRA nee Vis

celebrated their 25th wedding anniversary.

As children we are grateful to our covenant God for having spared them for each other and for us. As the Lord blessed them with His sustaining grace in the years past, both in joy and sorrow, our prayer is that He may continue to do so in years to come.

The Children.

The Mystery Of The Gospel

The expression, mystery, occurs frequently in the Holy Scriptures. In I Tim. 3:16 Paul, writing to Timothy, speaks of the great mystery of godliness, consisting of: "God was manifest in the flesh, justified in the Spirit, seen of angels, preached unto the Gentiles, believed on in the world, received up into glory." Also in I Cor. 15 the same apostle speaks of "mystery". There he writes of the great change which shall take place when, at the last trump, in a moment, in the twinkling of an eye, we shall all be changed. And in Ephesians 6:19 Paul speaks of the mystery of the gospel. It is to this last expression that I would call attention in this article. And it is my intention to emphasize not the idea of the gospel but the fact that it is a mystery.

The gospel, we know, is the glad, joyful news concerning God's promise of our salvation. The word itself means literally "good news". And in Gal. 3:8 it is identified with the promise. The gospel is "good news" exactly because it concerns this promise of God. Were salvation merely an offer and therefore dependent upon our acceptance of it, the gospel, as the proclamation of such an offer, would hardly be "good news". We must remember that the sinner is born dead in sins and trespasses, unable to will the things of the Kingdom of God. He is carnally minded and cannot will the things of the Spirit. Now it is, of course, true that repentance must be demanded of the sinner who cannot repent. But, to proclaim unto him that salvation is his if he will accept it, that his blessedness is, as far as God is concerned, merely an offer, means that he will never be saved because he cannot will the things of God and accept the "offered" salvation. And this is hardly good news. However, the gospel, never to be confused with an offer, is the blessed proclamation of God's promise. And God's promise is His solemn declaration of what He can and will do. The gospel is "good news" because it speaks of our salvation in Christ Jesus as dependent upon and realized by our faithful covenant God Whose word never faileth.

This gospel is a mystery. A mystery, in Scripture, is not a contradiction. It is often presented as such today. The term, mystery, then, is conveniently applied to "truths" which are in irreconcilable conflict with each other, such as the sovereign will of God and the "offer" of salvation or of God's sovereignty and man's responsibility. Of course, God's sovereignty and man's responsibility must never be understood as contradicting each other. That man is responsible never means that he is independently free, that he can and does determine his own destiny. But it does mean that he consciously and wilfully chooses his own course of action. Only, it must never be separated from

God's sovereignty but included in it and determined by it. This, then, does not involve us in a contradiction but in a truth which is far beyond all human understanding. Neither is a mystery in Scripture specifically something which we cannot understand. Of course, we do not wish to imply that we would eliminate this element from the concept, mystery. Fact is, there is nothing which we really understand. All things, also in creation, are far beyond our human comprehension. And this is particularly true of Scripture. Who will even begin to fathom the Divine Trinity? The truth that God is one in being and three in persons, that the three Persons are co-eternal and co-essential surely transcends all human understanding. Or, who can grasp the Incarnation? Fact is, this truth is reflected creaturely in our own life. The human person operates through a body and a soul which are wonderfully adapted to each other. This is beyond our human comprehension. How much greater then is the "mystery" of the Incarnation, God in the flesh! Besides, this same element may also be applied to the gospel. Who would presume to understand the gospel, that work of God which is so strictly Divine, which must be revealed to us, which never could arise in the heart of man! Yet, in the light of the Scriptural passages which we have quoted, I think we may safely conclude that a mystery in Scripture is not specifically a matter which is beyond our human understanding, although this consideration must not be excluded. When Paul, speaking in I Cor. 15 of the change which shall take place in a moment, in the twinkling of an eye, at the last trump, calls this a mystery, he would not emphasize the idea that this is something we cannot understand. And I believe that this must also be applied to I Tim. 3:16.

A mystery, "eene verborgenheid", is that which lies beyond the scope of all human thought and life, which could never arise in the heart of man, which essentially lies beyond this world and all human, earthly existence. It is super-worldly, above and beyond this life. It must therefore be revealed unto us shall we ever learn of it. In this sense the apostle, in I Cor. 2:7, speaks of "the wisdom of God in a mystery, even the hidden wisdom", as something which, according to verse 9, "eye hath not seen, nor ear heard, neither have entered into the heart of man, the things which God hath prepared for them that love Him." In the same sense the Scriptures speak of the mystery of godliness. Godliness is a mystery because it concerns the manifestation of God in the flesh. Also here the truth is emphasized that godliness must come from above and could never have entered into the heart of man to conceive of it. And when Paul speaks of that great change which shall occur at the last trump, he emphasizes the same thought. Hence, a mystery, is truly something which is beyond our human understanding, is essentially that which is other-worldly, lies beyond

this present life, above and beyond the scope of our earthy existence. Salvation is a mystery because it is from above and will culminate in that world which surely never could be conceived of in the heart of man.

In this sense we also speak of the mystery of the gospel. The gospel is essentially the proclamation of that work of salvation which is exclusively Divine. It speaks of the promise of Jehovah which He alone fulfills. Surely the work of salvation is a work which does not originate within us but from above. And, it leads us into the heavenly life. Firstly, the blessed realization of God's covenant with us in Christ Jesus could never have entered into the heart of man. We could not even have conceived of it. For man is by nature dead in sin and misery, barred from God's blessed fellowship. To return into God's favor is impossible for him, inasmuch as the righteous judgment of God demands a payment for his sin which he cannot bring. Besides, he is filled with darkness, is a hater of God, and therefore does not will to experience God's favor and bend the knee before the Most High. Because of this salvation cannot enter into the heart of man. Add to this the fact that the gospel speaks of a heavenly salvation which will ultimately be revealed in the day of our Lord Jesus Christ. How shall man, who, besides being sinful and therefore not desirous of returning unto God's fellowship, is of the earth earthy, ever conceive of a glory which is other-worldly, heavenly, not of this earth! Salvation therefore must come from above.

The gospel of our salvation is a mystery, being beyond the scope of all human life and understanding, firstly because it is a matter of God's own sovereign will. Jehovah, Whose ways are unfathomable, past finding out, Who had no counsellor with Him, was not determined by any creature, willed, for His own Name's sake, to glorify Himself in a heavenly renewal of all things through sin and grace. Hence, the gospel originated in the eternal God Himself. However, also when Jehovah realizes His blessed covenant in time, this fulfilment of His promise lies over and beyond the sphere of this world. The gospel is distinctly other-worldly. This is true of Bethlehem. What we see is a babe, wrapped in swaddling clothes, lying in a manger, as miserable a birth as one could possibly conceive of. What we do not see and cannot see at Bethlehem is the fulfilment of the promise. We cannot see the Incarnation, God Himself assuming our human nature in the Person of the Son. The same is true of Calvary. We see a sufferer, a most extraordinary sufferer, it is true, we hear groans ascending from the bottomless pit. But again the gospel is hid from us. The mystery of the cross, God in Christ reconciling the world with Himself, we cannot possibly see. The human mind could never conclude from the cross that Jehovah was saving His people. And is this not also

true of Jesus' exaltation? We see the empty grave but the resurrection was witnessed by none. Shortly afterwards Christ disappears entirely from our view, is taken up into heaven, receives all power at the right hand of God. From out of heaven He saves us, by His Spirit, calling us out of sin into the blessed reality of God's covenant-communion. And His work of salvation will continue until all the elect, the entire Church, shall have been called out of this earthy into that heavenly state of things which God has willed from before the foundation of the world.

Therefore the gospel is a mystery. It is so other-worldly. It is so exclusively Divine. It lies entirely beyond the scope of our human, earthy life. It originates in God, is realized alone by God, will culminate in the heavenly state of glory. Because of this the gospel must be revealed unto us by God. We read in Lord's Day 6, concerning this holy gospel, that it was first revealed by God in Paradise and lastly fulfilled by His only begotten Son. How necessary that God should reveal it in Paradise! In what other way could we ever learn of a salvation which never arose in our hearts and which is so exclusively Divine? And, how necessary that God Himself, in the second Person, should fulfil this gospel, this Divine promise of our salvation! Finally, having fulfilled this promise by His only begotten Son, in Bethlehem and upon the cross, how necessary that He Himself should infallibly lead His apostles into this truth which never could have entered into our mind! Bethlehem, Calvary, the resurrection and ascension, so exclusively Divine, must be revealed unto us by God Himself. This God did when He Himself imparted unto His apostles the knowledge of this work of salvation. And then, when Jehovah realizes this work of salvation in our hearts, sanctifies His own revelation unto our souls, we bend the knee before Him in all praise and adoration, exclaiming: "For of Thee, and through Thee, and to Thee, are all things: to Thee be glory for ever. Amen."

H. V.

IN MEMORIAM

On Monday, June 17, it pleased the Lord to take unto Himself our beloved husband father and grandfather,

Mr. T. HELMHOLDT, age 72

Throughout his suffering he testified that he was prepared to meet his Lord. That he is now in eternal life and glory is our comfort in our sorrow.

Mrs. T. Helmholtz
 Mr. and Mrs. F. Helmholtz
 Mr. and Mrs. P. Heethuis
 Mr. and Mrs. H. Helmholtz
 Mr. and Mrs. L. Pruis
 Anna
 Mr. and Mrs. H. Wustman
 Mr. and Mrs. T. Helmholtz
 and 13 grandchildren

Een Sensatie

Een sensatie is een opschudding, een opzienbarend voorval of gebeurtenis, een aandoening. Kortweg zou men mogen zeggen, dat als men een sensatie onderging, men aangegaan was.

De Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken nu is rijk aan sensaties geweest. Daar vielen opzienbarende gebeurtenissen voor. Men was meerdere malen aangedaan.

Aldus luidt het rapport van Ds. H. J. Kuiper, Hoofdredakteur van "The Banner", in een hoofdartikel van dat blad, Vrijdag, den 5den Juli, 1940.

En één dier opschuddingen werd teweeggebracht door een brief die door onze eerste Synode verzonden werd naar de Synode voornoemd.

In dien brief herinnerden we de Christelijke Gereformeerde Kerken aan het historische feit, dat zij een drietal uitspraken voor haar rekening genomen hadden en vermaanden wij de Synode om die uitspraken te herroepen. Ook bleven we niet in gebreke om goede gronden aan te voeren voor die vermaning.

Voorts vermaanden we de Synode om zich te bekeeren van de groote zonde van onrecht door het uitwerpen van trouwe dienaren des Woords en hun kerkeraden.

In het derde deel van den brief noodigden we de Synode uit om aan te wijzen eenige afwijking van leer en leven, als die naar hun overtuiging bij ons bestond.

En we sloten met een verzoek om een commissie te benoemen van samenspraak die dan met een commissie, door ons benoemd, pogingen in het werk kon stellen tot terugkeer van eenheid en harmonie tusschen de beide kerkengroepen.

Het is best mogelijk, dat de geheele brief in ditselfde nummer van de Standard Bearer een plaats vond. Ik gaf U slechts een globaal overzicht.

Wel, de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken heeft dien brief voor laten lezen en volgens Ds. Kuiper veroorzaakte dat een opschudding. Men werd er door aangedaan.

Hij bleef echter in gebreke om ons te laten weten wat de inhoud van die aandoening was. Daar zullen we naar moeten gissen.

Het einde, de vrucht of het resultaat van die aandoening is echter erg arm geweest. 't Viel me geducht tegen. 'k Had wat beters verwacht.

Ds. Kuiper drukte in "The Banner" den hoofdinhoud van onzen brief af en schreef er onder:

"Onze Synode besloot het navolgende korte antwoord te zenden:

'Waarde Broeders:— Onze Synode heeft uwe mededeeling, met hare begeleidende uitnoodiging en verzoek, gelezen.

Wij wilden u laten weten, dat geen officieele samenspraak mogelijk is op den grondslag als uitgedrukt in

uwen brief, nadien onze synoden zichzelf definitief hebben uitgesproken aangaande alle zaken door u aangehaald. Deze uitspraken onzer synoden zijn ter uwer dienste in de Acta onzer synoden."

't Spijt me, dat ik het moet zeggen, maar dit antwoord is arm, boos en kettersch.

Het antwoord zelf zegt, dat men onzen brief *gelezen* heeft; Ds. Kuiper zegt, dat hij een opschudding teweeg bracht; maar een ieder die onzen brief eerst leest en dan dit korte antwoord, merkt direkt op, dat men ons niet eens van antwoord dient. Ten minste, niet op den geheelen inhoud van den bewusten brief. Het eenigste wat men ons als antwoord zendt is een afwijzend besluit aangaande het vierde punt van onzen brief. Daar vroegen we om een samenspraak. Welnu, dat wilden ze niet. Maar waar is het antwoord op de andere drie deelen van onzen brief?

Daarom is het ook een boos werk geweest van die Synode.

Het besluit om ons dit korte antwoord te zenden is een duidelijk bewijs van laatdunkendheid, van verachting.

In Van Dale's groot woordenboek lees ik, dat laatdunkend beteekent: een hoogen dunk van eigen voortreffelijkheid hebbende; in het besef zijner meerderheid eene hooghartige, minachtende houding tegen zijn omgeving aannemend; met geringschatting neerziende op anderen; verwaand, pedant.

Welnu, dat spreekt uit wat ik denk van dit hun gedoe in dit verband.

En ik ben er van overtuigd, dat menig lid dier kerken, de Dss. inkluis, er net zoo over kunnen denken.

We kunnen nog een stap verder gaan. Ik ben er van overtuigd, dat het groote meerendeel der afgevaardigden naar die Synode, met voorbedachten rade laatdunkend tegenover ons willen zijn.

Dat ligt er dik op.

Stelt U voor: We zeggen tegen die Synode, dat zij grootelijks gezondigd hebben op het stuk der waarheid; dat zij ook tegen getrouwe dienaren en leden zondigden. Wij vragen hen om aan te wijzen eenige zonde in leer en leven die wij bedreven; en—ze geven U nog niet eens een fatsoenlijk antwoord. Is dat niet laatdunkend?

Men wilde ons eenvoudig zeer doen.

En dat zeerdoen wordt grievender naarmate men zich indenkt, dat wij onzen brief schreven in lieflijken trant. Dat lag er ook dik op. Dat heeft men ook gevoeld daar. En niettegenstaande dat alles komt dit verachtende antwoord.

Daarom oordeel ik, dat dit antwoord boos is. En God zal het zeker zoeken.

Maar het antwoord is ook kettersch.

En ik denk, dat een ieder die het las, dit inziet.

Stelt U voor: zij kunnen nooit een samenspraak houden met ons over de drie punten, want de synoden hebben zich definitief over die punten uitgesproken.

Hetzelfde woordenboek van Van Dale zegt ons, dat het woordje definitief beteekent: voorgoed, vast. En het boek zegt, dat een definitieve beslissing beteekent: een eindbeslissing!

En nu houde men voor de aandacht, dat wij er op stonden, dat die samenspraak aangaande de drie punten zou gehouden worden op den grondslag van de Heilige Schrift en de Gereformeerde Confessies!

Maar dat kan niet, want de synoden der Chr. Geref. Kerken hebben zich voorgoed uitgesproken aangaande die punten.

Leert men daarmee niet, dat de Synoden der Christelijke Gereformeerde kerken onfeilbaar zijn?

Wij zeggen met hen, dat als een besluit met de meerderheid der stemmen besloten werd, zulk een besluit voor vast en bondig gehouden moet worden, doch we voegen er aan toe: *tenzij dat het bewezen worde te strijden tegen het Woord Gods, of tegen de artikelen der kerkenorde*. . . (Zie Art. 31, D.K.O.)

De broeders aan de overzij willen toch wel toegeven *de mogelijkheid* dat de drie punten abuis zijn? Welnu, als de mogelijkheid toegegeven wordt, hoe ter wereld kan men dan zulk een kettersch antwoord zenden? Volgens dat antwoord komt men in der eeuwigheid niet meer af van de drie punten. Voorgoed besloot men, dat God den verworpenen genadig gezind is en geen synode, classis, of kerkeraad der Christelijk Gereformeerde Kerken komt meer los van die uitspraak. Is 't niet vreeselijk?

Dat het antwoord aan ons arm is, niet toereikend, nog minder dan half werk, kan hun nog vergeven worden.

Dat ze een boos werk deden in dit hun antwoord is erger. Het doet ons als broeders zeer en we kunnen heel goed merken, dat ze het met opzet zoo deden. Tegenover een brief van broeders die hen lieflijk toespraken. Maar ook dat kan hun vergeven worden.

Maar die kettersche stelling is vreeselijk. Het toont hoe ver men afdwaald.

Een zeer kleine meerderheid der Synode van Kalamazoo sprak uit dat God den verworpene gunstig gezind is; en dat moet zoo blijven staan tot aan den jongsten dag. Net maar omdat een synode dat uitsprak en een volgende synode zulks goedkeurde? En nu kan men nooit meer een samenspraak hebben op grond van Gods Woord en de Belijdenis om te onderzoeken of die drie punten wel wezenlijk waarheid zijn?

Dat is Roomsche!

In het antwoord van de Synode staat ook nog, dat die bewuste uitspraken ter onzer dienste staan in de Acta dier synoden.

Ja, dat zal waar zijn. Ter onzer dienste. Dat hebben we wel aangetoond in de jaren die voorbij snelden. Dat hebben we getoond in de Standard Bearer en in verschillende geschriften. Maar 't heeft niet veel geholpen.

Er mag dan een opschudding geweest zijn in de

Bibliotheek der Theologische School waar de Synode onzen brief hoorde voorlezen. Men mag aangedaan geweest zijn. De inhoud van die aandoening is dan toch maar zeer funest geweest.

We kunnen er in komen, dat de geïnspireerde poët klaagt: "En zij hebben mij kwaad voor goed opgelegd, en haat voor mijne liefde." (Ps. 109:5).

G. V.

Een Loflied Der Verlossing

Daar kwam dan toch een tijd, dat David als overwinnaar uit het strijdperk trad. We lezen in den aanhef van den achttienden psalm, dat hij dit lied gedicht heeft toen de Heere hem gered had uit de handen van alle zijne vijanden en van de hand van Saul.

Saul wordt apart genoemd: hij was de ergste van allen.

Met eenige kleine uitzonderingen wordt dezen psalm ook gevonden in II Samuel 22. Ook blijkt daar uit het verband, dat David dezen psalm dichtte als koning van Israel.

En uit het feit, dat een der verzen van dezen psalm aangehaald wordt door Paulus in Rom. 15:9 en in den mond gelegd van Jezus Christus, blijkt het, dat de achttiende psalm een Messiaansche psalm is.

Jezus Christus heeft gezegd: "Daarom zal ik U, o Heere! loven onder de heidenen, en Uwen naam zal ik psalmzingen." Dat is vers 50. Dat werpt een bijzonder licht over dezen psalm. Het toont ons, dat David het lijden van Christus eenigzins mocht vooruitlijden en de heerlijkheid der overwinning daarna volgende. Zie I Pet. 1:11b.

Aan het begin van dit schoone lied merken we allereerst, dat David tot een zielverheffend besluit gekomen was, nadat alle zijne vijanden verslagen waren. En dat besluit drukt hij uit in de woorden van het tweede vers: "Ik zal U hartelijk liefhebben, Heere mijne sterkte!"

Het schijnt me toe, dat men wel een boek kon schrijven, net maar aangaande deze weinige woorden. De hemel der zaligheden ligt in die woorden. Met duizend variaties zullen die woorden tot in eeuwigheid weerklinken in den hemel daarboven bij God. In die woorden ligt uitgedrukt de roeping van alle vleesch. Ze is het doel van schepping en herschepping. Daarop heeft God het aangelegd. Hij wil dat in die duizenden van variaties steeds hooren uit de harten van al Zijn volk.

In die woorden beluisteren we dan ook het hart van den godsdienst. God van harte liefhebben en Hem onze sterkte noemen, ziedaar de godsdienst den naam waard.

En David was tot dit besluit gekomen nadat hij bedaard zijn wegen was nagegaan. Wel verre van

pe'agiaansch te knoeien op het stuk der verlossing, had hij gezien, dat langs den geheelen bangen weg zijner verlossing, het God geweest was die alleen hem de overwinning geschonken had.

Hij sprak dat al uit in het vers zooeven afgeschreven: hij noemde God zijn sterkte. Wel, dan blijft er ook niets meer over. Eilief, als God mijn sterkte is, waardoor ik mijn vijanden versla, wat blijft er dan nog over van de befaamde en beruchte en verdoemelijke menschelijke factor?

Die waarheid, dat God al onze sterkte is, wordt nog duidelijker beleden in de volgende strophe van dit schoone lied. Daar put hij zich uit om het duidelijk te maken, dat al zijn strijd, Gods strijd geweest is. Ik moet dat vers wel even afschrijven. Noemde ik zooeven het besluit van David het wezen van den godsdienst, in dit vers uit de liefde tot God zich in het opeenstapelen van schoone termen en namen voor dat aanbiddelijk Opperwezen. "De Heere is mijn steenrots, en mijn burg, en mijn uithelper; mijn God, mijn rots, op welken ik betrouw; mijn schild en hoorn mijns heils, mijn hoog vertrek." Er blijft letterlijk niets meer over van David zelf. Alles wat maar positiefs goeds is vindt hij in Zijn God. Zeker, David was sterk en een goed vecht-generaal. Ook waren er helden bij David, zooals ze ons ook in Gods Woord beschreven worden. Doch als David bedaard zijn wegen nagaat, dan merkt hij dat het God was die al die kracht gegeven had.

En voorts gaat hij aan 't beschrijven hoe bang en benard zijn toestand wel geweest is. David had vele vijanden. En tegenover die vijanden had hij de hulpe des Heeren ingeroepen.

Die vijanden maakten het hem zoo benauwd, dat hij zijn toestand beschrijft in ijselijke termen. Hij was omvangen door banden des doods. Hij werd verschrkt door beken van Belial. Er waren banden der hel en strikken des doods. Nuchter uitgedrukt mag men zeggen, dat hij den dood voor oogen gehad had keer op keer.

En zoo meldt het ons de gewijde geschiedenis. Keer op keer waren de vijanden uitgetogen met slechts één doel: David levend vangen en hem dan op ons gemak en met innig leedvermaak afmaken, vernielen.

De grootste booswicht onder die vijanden was zijn schoonvader: Koning Saul. En we mogen hier wel inlasschen, dat als deze psalm een Messiaansche psalm is, Koning Saul zeker typisch dienst moet doen om den duivel af te malen. Wat de duivel was met al zijn helsch gebroed voor Jezus in zijn liden, was Saul voor David. Niemand heeft hem zoo beangst en gezocht en nagejaagd als Saul.

En toen is David gaan roepen en smeeke en bidden tot zijn God.

En Hij hoorde David's stem uit Zijn paleis, dat is, den hemel. Het geroep van David kwam in Zijne ooren.

En o, als dat mag gebeuren, dan is 't goed. Als de Almachtige op de wolken vaart ter uwer hulp, dan is het goed. Dan zal 't gaan. Wee dan uw belager.

Zoo ook hier. In allegorische taal beschrijft David het werken Gods.

God werd kwaad. Hij werd ontstoken tegen Saul, de Filistijnen, de Belialskinderen die David steeds op de hielen zaten.

Het betaalt niet om Gods volk te plagen. Wie Gods volk aanraakt, raakt Zijn oogappel aan.

Luistert naar de vreeselijke beschrijving van des Heeren toorn tegen de vijanden van dien armen zwerfeling, die in zijn doodangst tot God geroepen had. De aarde beefde en daverde, de bergen beroerden zich; rook en vuur en kolen verteeren wat zich tegen God en Zijn gezalfde verhief.

Toen kwam God naar de aarde.

Hij boog den hemel en kwam neer. Een akelige en bange duisternis der wolkgevaarten was bode van des Heeren wrake. Hij vloog en vloog snellijk op de vleugelen van de wind. Het oordeel der duisternis bracht Hij mede en Hij zette Zich ten oordeel om niet te sparen doch te schelden en te verdoemen wie David verdoemd had.

En steeds verder gaat de beschrijving van dien grooten Helper: er was een wondere glans voor zijn aangezicht. Want al Gods gerichtten zijn enkel billikheden.

Daar kwamen wolken en hagel en vuur. Des Heeren donder weerklonk in de hemelen en Hij zond Zijn pijlen daarhenen; en er is geen missen bij God. Hij bliksemde en verschrikte al de vijanden van David.

Ook lezen we van het schelden Gods. Het wordt vergeleken bij de diepe kolken der wateren, bij de ontdekking van de gronden der wereld. En dat is vreeselijk. Wie ooit een grooten storm op zee meemaakte weet wat kolken der wateren zijn. En het geblaas des sterken winds.

Het wordt gebruikt om het schelden Gods voor te stellen. O, vreeselijk moet het zijn om te vallen in de handen des levenden Gods.

De toepassing van al deze beschrijvingen vinden we in de volgende verzen.

God zond van de hoogte des hemels, Hij nam David en trok hem op uit groote wateren. Hij verloorste hem van zijn sterken vijand en van zijn haters: ze waren sterker dan David.

En waarom?

God had lust aan David.

En hij had lust aan Christus.

Hij beschikte van eeuwigheid en gaf een eeuwige gerechtigheid aan David en een vlekkelooze reinheid aan den man naar Gods hart. En het steunsel van die gerechtigheid en reinheid ligt in het bloed van den beteren David.

God was grootelijks vergramd tegen de vijanden

van Christus en van David, omdat zij des Heeren wegen bewandeld hadden. Zij waren niet goddelooselijk van hunnen God afgegaan. Christus niet, omdat Hij de sterke Leeuw van Juda's stam was en David niet, omdat hij rustte in dien Sterke.

En God is recht.

Bij dien die gerechtigheid doet en goedertieren is, houdt God Zich goedertieren. Bij den oprechte is God oprecht. Bij den reine is God rein, doch bij den verkeerde bewijst Hij Zich een worstelaar. Dan gaat Hij aan 't verscheuren.

Hij verlost het arme en oprechte volk, doch Hij vernedert al wie zich tegen Hem en Zijn volk verheft. De hooge oogen vernedert Hij. En ze zullen niet weder opstaan.

En zoo is God de Rots en de Helper, de burg en hoog vertrek voor Zijn volk. Zoo was Hij voor David geweest. Ook gaf Hij Christus de victorie.

Voor Christus kwam dien eersten Zondagmorgen. God gaf de opstanding. En daar in den hof van Jozef van Arimethea heeft Jezus dezen psalm gezongen. Toen God hem gered had van alle zijne vijanden en van de hand van den duivel, den geestelijken Saul.

Hij deed de duisternis van dat graf opklaren.

En daarom ook van David.

Zou David dan niet zingen van dien God?

Fundamenteel is het vers, dat zegt, dat God hem met kracht omgordde. Al de wondere daden van heldenmacht en kracht die David mocht doen is alleen vrucht van die omgording met Goddelijke kracht. David had het nooit kunnen doen.

Dat gaat zelfs zoo ver, dat hij God zijn schild noemt.

En o, als God U met kracht omgordt, hoe vreeselijk gaat het er dan naar toe met Uw vijanden!

Leest de verzen die volgen en huivert.

Dan gaat hij aan 't vervolgen van zijn vijanden en verdoet ze. Hij doorstak ze ten finale: ze konden niet weder opstaan. Hij vergruisde ze onder zijne voeten. Door de Almachtige armen van God ondersteund, toog David uit ten strijde en vernielde alle zijne haters.

En die haters?

Zij riepen en schreeuwden hun wee uit. Ze riepen zelfs tot God doch Hij antwoordde hen niet. Hij verachtte hun geschrei en hun klagen.

Toen heeft David ze vergruisd als het stof der wind en hij ruimde ze weg gelijk men doet met het slijk der straten.

En David werd bevestigd op den troon van het beminde volk van Israel. Hij regeerde en werd gediend. Vreemden kwamen en ze hebben zich geveinsd onderworpen. Hij werd een hoofd der heidenen en zij die hij niet kende dienden hem.

Hij behoefde maar één woord te spreken, en ze gehoorzaamden hem. Waren ze verschanst in hunne sloten, zoo sidderden ze op het hooren van zijn stem.

Dat is het lot van den beminde des Heeren geweest.

Dat was het lot van David en van zijn zaad in eeuwigheid.

Reden dan ook waarom hij in den beginne van den psalm zich voornam en het uitsprak: Ik zal den Heere van harte liefhebben, want Hij is mijne sterkte.

Van af zijn troon, in het midden zijner liefhebbers zal hij God loven in een groote gemeente.

En dat heeft David gedaan. Hij heeft voor God geijverd met een grooten ijver.

Maar met dit alles was David maar een zwak type van Christus.

Deze psalm is vervuld ten volle in Christus.

Want Hij heeft in de duisternis, temidden van vreeselijke vijanden moeten wandelen.

Toen is Zijn geroep geweest tot den God Zijns heils.

En van uit de aanspraakplaats Zijner heiligheid heeft God gehoord. Hij heeft Zijn Zoon ondersteund in Zijn schreien en lijden, in de banden des doods en de verschrikking der hel is God nedergekomen tot Zijne hulpe.

En de smarten des doods ontbonden hebbende, gaf Hij Hem met kracht omgord, opdat Hij de heilige oorlogen des Heeren mocht strijden.

Toen heeft Hij Hem opgewekt tot in den hemel der hemelen. En hebben de engelen zich verwonderd met groote verwondering. Wie is die Koning der eere? Het is de Heere geweldig in den strijd.

En men begon vroolijk te zijn.

Want de overwinning van dien Held is een overwinning voor velen. Voor al het uitverkoren Israel. Zij mogen ingaan in Zijn overwinning. Vraagt het maar aan Paulus en hij zal er van jubelen: wij zijn meer dan overwinners door Christus die ons liefheeft.

Ook worden we steeds geleerd door dien Zoon om ons nu ordelijk te gedragen tegenover dien grooten Helper in den strijd. Jezus leert ons psalm 18 zingen.

Nu gaat het nog wel wat bevend en onvolmaakt. Doch 't wordt al beter. Als ge den triumfkreet hooren wilt moet ge maar de kerke Gods gaan. En dan zult ge het in variaties hooren: Ik zal den Heere hartelijk liefhebben, want Hij is mijne sterkte door Christus die mij liefheeft.

En straks wordt het beter. Als we aanlanden in den hemel bij God.

Want Jezus heeft het aan God beloofd in 't bangst gevaar. Die belofte was: Van U, o Mijn Vader, zal Mijn lof zijn in een groote gemeente. En die gemeente zijt gij.

En hoorende van de lippen van Jezus zoo schoonen zang, begint ook gij vroolijk te zijn.

Die hallels maken het nieuwe Jeruzalem een koor van hemelsche speellieden.

De Geest der profetie getuigde het: "Ze juichen, ook zingen ze!"

G. V.

A Cry For Help

Many, many years ago, it happened that a piercing, thrice-repeated cry ascended to the heavens. It was David, and, as was very often the case, David in trouble.

Thrice repeated is his crying to God. We refer to the opening of the seventeenth psalm.

Hear! Attend! Give ear!

Involuntarily we will repeat our cries of anguish. And in the same measure that we are in trouble, we will also repeat our cries for help.

So also David, He was in great trouble. We do not know the historical background. It may have been at the time that he had to flee from Saul.

At once, at the very beginning of the outpouring of his cry to God, he points the Almighty to the sincerity of his prayer. It did not come from feigned lips.

You must be very sincere when praying to God.

Oh yes, when asking for help of an earthly individual you may be able to fool him. You may act as though you are in the last extremity, while you are really not afraid at all. It may be possible to deceive your fellow man; but to try to deceive God is horrible indeed.

But listen to David: he requests a favor from God. He wants the Lord to inquire into his case. He presents himself before the bar of God's justice. At once, in the very beginning of the psalm we hear the same thing: Lord, hear the right!

David was in trouble with man. There was a case pending. And David had received the worst part. He lived under the shadow of a false accusation. It seemed as if all else had failed. He is appealing his case to the highest court: God.

The preliminary was already past. David knew this. He says to his Judge: Thou hast proved my heart; Thou hast visited me in the night; Thou hast tried me!

Happy is the man that is searched thus and who can say: and Thou shalt find nothing!

Such was the case with David. Whatever this case has been, David knew that he was innocent. He knew that God needed no witnesses to swear to the innocence of David. God had looked. And God had made David acquainted with His searching visit.

Do you not remember, brother, when God visited you in the night?

That season, the night, is a wonderful time for God's searching visits. During the day your world is so large, the creatures surrounding you are so many the voices of them are so loud. Life is so rich that we hardly hear the searching voice of the Inquirer.

But the night came. A cloak of darkness rests upon your world. You see and hear nothing. And there is the Judge. Insistently He asks and prods and digs, until He talks within the depths of your heart.

So He did with David. And he knew that God found nothing.

No David was not perfect. But with respect to the case at hand he was innocent. Moreover, he had purposed within himself not to transgress with his tongue. We often spoil a good cause with our foolish babblings. Be still; give place for the wrath of God! He will fight your fight, if it is a good fight.

How was it possible for David to remain so clean in his cause? Was he not surrounded by the bad example of them that are called the destroyers? Yes, he saw the evil example of the wicked on every side. But he possessed a reservoir of power that lifted him above the common mass of evil doers: the Word of God. He says: I kept myself from evil paths by the words of Thy lips.

Wondrous power of the Word of God!

Long ago I have experienced this wonderworking power. Just stay out of church for a few Sundays. Neglect your communion with those that hold forth the words of life. Just close your Bible and fail to read its pages for some days, weeks, months. . . .

And the results will be that you depart from the highway to heaven. You walk in darkness again. You begin to destroy. You become foolish.

The Word of God is a light on our pathway. It keeps you from ways of wickedness, displeasing to the Lord. . . .

But if this is so, how do you explain the devilish work of Judas, performed in the very presence of the Word become flesh, that is, Jesus? If anyone had access to the words of God's lips, it was Judas. And so we could continue to ask: If the words of God's lips keeps us from the paths of the destroyer, how is it that you find so many wicked evil doers in church?

The answer is: you have not said enough when you state that God's Word is a power that keeps us from evil deeds. One thing must be added. And that missing element we find in the next verse. "Hold up my goings in Thy paths, that my footsteps slip not."

That is the work of the Spirit of God. The Word without the Spirit works death unto death to me. It makes me worse than before I heard. And that is so, not because of the word, but because I am evil.

No, the Word must be preached and the Spirit must apply it to me. And then I keep myself from the paths of wickedness.

In a figure I may say: God must hold up my goings in His paths.

A wonderful picture. I see the picture of a mother who holds her child under the arms and teaches it to walk. My goings would bring me to destruction without that constant guiding, lifting, steering power of the Spirit of Christ within. The Word for wisdom and the Spirit for its application and then all is well. Then my course is laid for the everlasting haven of rest.

And David returns to the cry for help. Hear my speech, o God! He will bring his cause before the tribunal of heaven.

There are those that rise up against him. David realizes that their intent is destruction. They will kill him if they could.

Over against this terrible and threatening danger he invokes God's help.

And God's help is pictured here in the most wonderful phrases. He calls it the marvellous lovingkindness of God.

Lovingkindness is that virtue of God whereby all His Being is moved to be good to the object of His love. If lovingkindness of God is your portion then all is well. Then Jehovah rideth upon the clouds for your help; then the heavens drop dew; then the everlasting arms are underneath you; then you are drawn to the very bosom of God.

Therefore it is marvellous. That means that you stand from afar and look upon this virtue of God in operation and begin to sing. And to recount all these beauties. It means that you have left Jerusalem of the earthy Judea behind you and looked for the place of a skull. And standing there you have seen the bruised Son of God. And in the darkness of hellish torment you have heard the groaning of the Lamb of God. But behind it all, you heard the song of God's Covenant, singing of unutterable love, love for you!

Marvellous is the lovingkindness of God. It will bring about your complete deliverance from all your enemies, worst of them being guilt and sin.

The lovingkindness of God is Jesus on the cross of Golgotha, because it is called the saving of those, that trust in God, by His strong right hand.

Saving them, because they are surrounded by imminent dangers. There is the flesh, the world and the devil. But they are the very apple of God's eye. They are loved from all eternity. And they must be saved. If one elect child of God would be really hurt: God would be hurt. They must be saved therefore.

And David has recognized his enemies. He gives us a description of them: they are the wicked, the deadly enemies of God's people, who compass them about, like as the hordes of the enemy's hosts. And they are the wicked because they reveal themselves as very proud.

Ah yes, proud they are. And pride is the worst of all sins. It is the very root-sin of man and angels.

To be proud means that you conceive of your self and act as though you are very God yourself. That was the idea of the devil when he fell himself, and that was also his idea in the temptation of man: ye shall be as God! And thus it shall be when sin shall have come to full completion. Then the sinful man shall sit in the temple of God, acting as though he were God!

To be proud is very foolish. Oh, why should the

spirit of man be proud? We are so utterly dependent upon God. We are also so sinful and abominable. We ought to hide our faces from God, man and angel. "Dan zou geen schaamt' mijn aangezicht bedekken!" is the cry of God's child.

And David has recognized them as being proud. Thinking themselves to be sovereign upon the earth, they handle creation as though it were their own. They compass the righteous, they lurk like lions for their prey. They have set their eyes bowing down to the earth in order to follow the footsteps of the poor and needy, of the righteous whom he will devour.

Therefore he cries to God: Arise, o God! Do not allow me to fall into their hands. Personifying all his enemies into one individual, he cries to God: disappoint him, cast him down, deliver my soul from the wicked, which is Thy sword!

This last clause brings a deep truth to the foreground.

All these wicked people that compassed David were in reality the hand and the sword of God. The next verse calls them the hand of God.

That is a very comfortable doctrine, affording great solace to God's people in distress.

It means that the devil and all the wicked in their enmity and raging against us are the doings of God Himself. From a holy motive, God uses the wicked to prove and test us as silver tried by fire. Gods' hand will sometimes make our burden great and He will thwart our desires. The wicked do not realize this. Oh no, they have a motive of wickedness. They hurt us because they hate us. And they hate us, because they hate God. But God hurts us through them because He loves us and He knows that through suffering we are cleansed and purified like silver is purified by fire seven times.

The men of the world are God's sword and God's hand.

Miserable creatures they are. Every dog has his day. Yes, and they have their day too. And their day is the now and the here.

Listen to David's description of their lot.

They have their portion in this life. Who does not think on the rich man and Lazarus in this connection. Yes, they have their portion in this life. And what a portion! Being created in God's image so that this very creation calls for God's communion, they only receive bread and drink, clothing and shelter, gold, silver and possessions, etc. They receive the things that are seen, that are temporal, that are transitory. They need spiritual things most of all. They will surely die and continue to die if they do not have God for their portion, but they only receive the husks, that is, the earthly things.

Note that God fills their belly.

Well, you must have some things in your stomach if you are to live upon this earth. You must have

some bread and some water. You need some rags to cover your nakedness and to protect you from the cold. You must have shelter. You must have all these things if you are to live upon this earth. Still, these things are not essential to your well-being. Man does not live by bread alone. The meaning is that you do not need earthly bread in order to live in the real sense of the word. Christ lived without bread and shelter for 40 days in the desert. And when he hungered he refused to make stones into bread.

If you have a hungry belly, but a soul that is filled with God's favorable and loving presence, you live and live indeed.

Yes, the rich man had a good time. I assure you that his belly was well filled. And Lazarus lay without, destitute, hungry, cold, miserable.

But the rich man was really the miserable one and Lazarus was blessed, even on earth. His name means: aided of God. The other has no name. His belly is filled. But I assure you that he was miserable, even as all those that are wicked, even as those that laugh. In their laughter is the hollowness of unutterable hunger. For they miss God. Not that they hunger for God. No, but every godless man and woman realizes the emptiness of their wicked heart and soul and spirit. And their misery is caused by the fact that although their bellies are filled, they have a heart that is far from God and God is far from them.

They are full of the hid treasures of God. That means that God gives them all His treasure, which is a hid treasure from the point of view of the earth. Who sees that the gold and silver, the health and bodies, the houses and riches are the Lord's? But they are nevertheless.

They are full and their children are also full. They have more than one generation can devour.

Hence, we read that their children are also full. This is the correct reading. It is explained in the following clause. Their children are full also, because they leave their substance to their babes. And these babes fill up the measure of iniquity which their fathers began to fill.

How different with God's people.

And how different is the close of this psalm from its beginning. There a cry for help; here the rest that follows satisfaction.

How different is the lot of God's people.

They will awake. Their bodies also. First their soul awoke in regeneration and conversion. Then also their bodies will awake in the day of Christ Jesus.

And then they will be filled to overflowing when they see the Face of God. And that is also His image which they will see in righteousness.

Here a wicked man wonders.

When they hear you say that the choicest and the most delightful thing for you is wrapped up in this: that you may see God, they wonder

But we know and therefore we also sing in the longing of our deepest heart: "Wanneer zal ik ingaan en voor Uw aangezicht verschijnen?"

G. V.

God, the Knowing God

No one can teach God knowledge; no one can tell Him anything at all. He is God. His intelligent will is the efficient cause of the existence and subsistence of things that be, Himself excepted. He created, preserves and governs all things according to His holy will, so that nothing happens in this world but by His appointment. He keeps all things so under His power that not a hair of our head, nor a sparrow can fall to the ground without His will.

God makes history. The events of the day are but the realization of His eternal deliberations. He brings to pass what He has spoken; He does what He has purposed (Isaiah 46:10). His counsel stands and He will do all His good pleasure; calling a ravenous bird from the east, the man that executeth His counsel from a far country, (Isaiah 9).

God is first cause of the various phenomena in nature. He covereth Himself with light as with a garment. He stretches out the heavens like a curtain, and layeth the beams of His chambers in the waters. He maketh the clouds His chariots, and walketh upon the wings of the wind. The foundations of the earth are laid by Him, that it should not be removed forever. He covers it with the deep as with a garment: the waters stood above the mountains. At His rebuke they fled; at the voice of His thunder they hasted away. They go up the mountains; they go down the valleys unto the place which He founded for them. God has set a bound that they may not pass over; that they turn not again, to cover the earth. He sendeth the springs into the valleys, which run among the hills. He watereth the hills from His chambers; the earth is satisfied with the fruit of His works. He causeth the grass to grow for the cattle and the herb for the service of man; that he may bring forth food out of the earth; and wine that maketh glad the heart of man, and oil to make his face to shine, and bread which strengtheneth man's heart. He appointeth the moons for seasons; the sun knoweth his going down. He makes darkness and it is night. . . . He looketh on the earth and it trembleth: He toucheth the hills, and they smoke (Ps. 104).

We conclude that the sum-total of things made, plus the things being made to transpire, do not teach God knowledge. Man and the angel cannot teach God. Being creatures they need to be taught. Neither is there another god at whose feet our God placed Him-

self to be formed. It must be then that God's knowledge is original with Himself, and at once self-knowledge. Knowing Himself, He knows all there is to be known, and taught by none is the teacher of all.

As to man, he is creature and not creator. Hence, he must be told, informed, taught. Being equipped with capacities for knowing, he can be taught. He understands God when the latter speaks. Placing himself at the feet of God, man will know. He has no knowledge original with himself. What he knows is a gift of God. Thrown on his own resources, and left to himself, man can know nothing. It cannot be otherwise, for he is but a creature. The ideas embodied in things made are not his, but God's. The glory which the heavens declare is the glory of the Creator, not of the creature. The firmament showeth *God's* handiwork, *His* speech it is which day unto day uttereth. Night unto night showeth knowledge of the Architect of the Universe. If man refuses to listen to the speech of God, it is night in his soul. Such are the plain teachings of Scripture. Said the Lord unto Job: "Gird up thy loins now like a man; for I will demand of thee, and answer thou me, where wast thou when I laid the foundations of the earth? Declare if thou hast understanding. Who hath laid the measures thereof, if thou knowest, or who hast stretched the line upon it? Whereupon are the foundations thereof fastened, or who laid the cornerstone thereof? When the morning stars sang together, and all the sons of God shouted for joy? Or who shut up the sea with doors, when it break forth as if it hath issued out of the womb? When I made the cloud the garment thereof and thick darkness a swaddling band for it. . . .? Hast thou entered the springs of the sea, or hast thou walked in the search of the depth? Have gates of death been opened unto thee, or hast thou seen the doors of the shadow of death? Hast thou perceived the breadth of the earth? Declare if thou knowest it all. Where is the way where light dwelleth, and as for darkness, where is the place thereof? Knowest thou it because thou wast then born, or because the number of thy days is great? Hast thou entered into the treasures of the snow, or hast thou seen the treasures of the hail. . . .? By what way is the light parted, which scattereth the east wind upon the earth? Hath the rain a father, or who hath begotten the drops of dew? Out of whose womb came the ice: and the hoary frost of heaven, who hath gendered it?" (Job 38).

We conclude that man *knows as man*. His ideas are not original with him. There is but one such foundation of knowledge, namely, God. Men must be taught by Him. All men—the farmer and the craftsman as well as the theologian. Attend to the Scripture: "Give ye ear and hear my voice; hearken and hear my speech. Doth the plowman plow all day to sow, doth he open and break the clods of ground? When he hath made plain the face thereof, doth he not

cast abroad the fitches, and scatter the cummin, and cast in the principal wheat and the appointed barley and the rye in their place? *For his God doth instruct him to discretion and doth teach him.* For the fitches are not threshed with a threshing instrument, neither is a cart wheat turned about upon the cummin with a rod. Bread corn is bruised; because he will not ever be threshing it, nor break it with the wheel of his cart, nor bruise it with his horsemen. *This also comes from the Lord of hosts, which is wonderful in counsel, and excellent in working,* (Isaiah 28:23-29).

The Lord, then, has no need of man's approval or advice for He is the Lord, and man is creature. Yet to such as are His friends, the Lord, great, wise, and mighty pours out His heart, reveals His secrets. There is a revelation of Jesus Christ, which God gave unto him, to shew unto His servants the things which must shortly come to pass. And these friend-servants approve of what the Lord is about to do and praise His name for his righteous judgments. They say, We give thee thanks, O Lord God Almighty, which art, and wast, and art to come, because thou hast taken to thee thy great power, and hast reigned. And the nations were angry, and thy wrath is come, and the time of the dead that they should be judged, and that thou shouldest give reward unto thy servants, the prophets, and to the saints, and them that fear thy name, small and great; and shouldest destroy them which destroy the earth (Rev. 2:17-18). In the praise of His friends—a praise which He, to be sure, prepares, the Lord takes keen delight.

G. M. O.

IN MEMORIAM

The Priscilla Society of the Prot. Ref. Church of Hudsonville hereby wishes to express its sympathy with their fellow-member, Mrs. C. Woodwyk, in the sudden loss of her son.,

Mr. JOHN ZYLEMA

May our heavenly Father comfort the bereaved.—Rom. 8:28.

The Priscilla Society,

Rev. John D. de Jong, Pres.

Mrs. J. A. Schut, Sec'y.

NOTICE

Classis East meets in the Fuller Ave., Church Wednesday, September 4, at 9:00 in the morning.

D. Jonker, S. C.

The R.F.P.A. Board has made the following nomination from which two must be chosen as board-members at our coming Annual membership meeting: H. Knot, Wm. Koster, R. Newhouse and A. Wychers.

F. Pipe, Sec'y.

No Standard Bearer for August 15.